

IMMACULATA

1/2010

Č. 107

Úmysly modliteb Rytířstva Neposkvrněné

- Únor** – Abychom se podle tvého vzoru, Matko, naučili milovat Ježíše v těch, kteří trpí na těle a na duchu.
- Březen** – Abychom, tak jak Maria, žili spravedlivě, odmítali zlo a touhu po moci a svou důvěru vkládali jen do Boha.
- Duben** – Aby světlo Zmrtvýchvstalého z nás učinilo radostné svědky Evangelia.

Úkon odevzdání se Neposkvrněné

Neposkvrněná, Královno nebe a země, Útočiště hříšníků a naše nejlaskavější Matko, Tobě svěřil Bůh celý řád milosrdenství. Já, ..., nehodný hříšník, padám k Tvým nohám a pokorně prosím, abys mě celého a úplně přijala za svou věc a vlastnictví a udělala se mnou, se všemi schopnostmi mé duše a mého těla i s celým mým životem, smrtí a věčností, cokoliv se Ti zalíbí.

Chceš-li, použij také mne celého bez jakékoliv výhrady k uskutečnění toho, co bylo o Tobě řečeno: „Ona potře tvou hlavu“ a též: „Ty sama jsi na celém světě vyhledala všechny bludy,“ abych se stal v Tvých neposkvrněných a nejlaskavějších rukou užitečným nástrojem k probuzení a největšímu vzrůstu Tvé slávy v tolika zbloudilých a lhostejných duších a tímto způsobem přispěl k co největšímu rozšíření blaženého království Nejsvětějšího Srdce Ježíšova. Neboť kam Ty vejdeš, tam vyprosíš milost obrácení a posvěcení, vždyť Tvýma rukama stékají na nás všechny milosti z nejsladšího Srdce Ježíšova.

Dovol mi, abych Tě chválil, přesvatá Panno. Dej mi moc zvítězit nad Tvými nepřáteli.

Ó, Maria, bez hříchu počatá, oroduj za nás, kteří se k Tobě utíkáme, i za všechny, kdo se k Tobě neutíkají, a zvláště za nepřátele Církve svaté a za ty, kdo jsou Ti svěťeni.

Milí čtenáři,

dnes se chci s Vámi podělit pobídkou sv. Maxmiliána Kolbeho k velkopostnímu pokání:

„Držím však svoje tělo v tuhé kázni a podrobuji si ho, aby se snad nestalo, že bych kázal druhým, a sám byl přitom zavržen“ (1 Kor 9,27).

Mnozí i v naší době chtějí konat velké umrtvování, přestože dnešní zkažený svět hledá štěstí v dočasných, smyslných a často i v hříšných radovánkách.

Pokání, to není privilegium jen pro sv. Pavla ani „chyba“ středověku, ale povinnost, a to přísná povinnost všech, protože nikdo není bez hříchu. A nebyl to středověk, který začal „chybovat“, ale od prvních let církve věřící poslušní Kristových slov ukázňovali své tělo.

Kristus Pán sám se postil 40 dní na poušti a nařídil pokání pod hrozbou: „Když se však neobrátíte, všichni právě tak zahynete“ (Lk 13,5). A svatý Petr učí v chrámu: „Obratíte se tedy a dejte se na pokání, aby vaše hříchy byly zahlazeny“ (Sk 3,19).

My, členové Rytířstva Neposkvrněné, bychom měli o to horlivěji (podle možností) vykonat tento svatý půst, protože umrtvení je silou, která spolu s modlitbou získává Boží milosti, očisťuje duši, zapaluje ji láskou k Bohu a bližním a laskavě dobývá duše pro Boha skrze Neposkvrněnou.

Nezbývá než se k této výzvě připojit a prosit za odpuštění hříchů vlastních a celého světa.

br. Bohdan

Ježíš

On je život, který chci žít,
On je světlo, které chci vyzářovat,
On je cesta k Otci, kterou chci jít,
On je pravda, kterou chci hlásat,
On je láska, již také já chci milovat,
On je radost, kterou chci se všemi sdílet,
On je pokoj, který chci zasévat a šířit,
Ježíš je prostě pro mne všechno!
Bez Něho nemohu udělat nic!

bl. Matka Tereza z Kalkaty

HRDINA BOŽÍ SVATÝ ANTONÍN Z PADOVY

WILHELM HÜNERMANN

čtení na pokračování (19)

Zázrak v Mesině

Celou Bílou sobotu Antonín strávil ve zpovědnici kostela Nejsvětější Panny Marie.

I když moře hříchů jeho srdce zatopilo, duším hříšníků daroval pokoj. Napomenutí, jaká vyzpovídáním dával, byla krátká; neboť byl tak zesláblý, že sotva mohl mluvit.

„Nuže dobrá, můj synu! Modli se každý den: Pomoz nám, Bože, náš Spasiteli! Utíkej se k Marii, má dcero! Ona je mocná věž, u ní najdeš bezpečnou skrýš!“

Jakýsi mladý člověk, který nenašel odvahu své četné hříchy vypovědět, je napsal na papír a předal Antonínovi. Zatímco řeholník lístek četl, mizel text řádek za řádkem. Když list zpovídajícímu se muži odevzdával, ten na něm neshledal už ani jedinou čárku.

„Co to znamená, můj otče?“ koktal mladík.

„Bůh všechno vymazal!“ odpověděl kněz. „Tvé jméno si zapsal na svou ruku, ale tvé hříchy do písku. Žhavý dech jeho lásky je ovanul a hle – nezůstalo po nich ani stopy. Miluj Boha celým srdcem, můj synu!“

Teprve o půlnoci, kdy se slavilo zmrtvýchvstání, zpovědnici opustil. Ještě jednou vyšel na kazatelnu, aby hlásal radostnou novinu. Tvář měl pobledlou, obtížně dýchal, přesto v očích hořelo zvláštní světlo. Jakmile kázání ukončil, změnil se jeho unavený hlas v jakýsi radostný jásot. Viděl Pána v celé jeho velikonoční kráse a pozdravil jej písní:

*Dulcis in utero,
dulcis in praesepio,
dulcis in templo,
dulcis in Aegypto.*

Po bohoslužbě se Antonín zhroutil. Těžce se opřel o bratry a odploužil se do své cely.

„Děkuji vám!“ řekl tiše, když jej uložili na jeho chudé lůžko. „Je to jen chvilková slabost, to přejde.“

Ale bratru Lukáši Belludimu se svěřil: „Dnes na mne sáhla smrt.“

Po městě se roznesla zpráva, že světec umírá.

Velikonoční zvony Padovanům vyzváněly jako umíráček. Ve všech kostelích se kolem oltářů nashromáždily zástupy lidí, úpěnlivě Boha prosíce za zachování života velkého kazatele.

O několik dní později pospíchal hrabě Tiso, nanejvýš zneklidněn, do kláštera, ale Antonín opíraje se o hůl mu přišel naproti a pověděl:

„Nedělej si starosti, příteli! Cítím se už zas dobře.“

„Pojď ke mně, otče!“ zapřísavil jej šlechtic. „V Padově ti nedopřejí klidu. Vydej se se mnou na můj zámek v Mesině. Stojí opuštěn v ústraní uprostřed rozkvetlých stromů. Tam se zotavíš. Mši svatou můžeš slavit v mé kapli a minorité z malé poustevny, kterou jsem jim daroval, ti budou nablízku.“

„Děkuji ti, příteli!“ kývl Antonín. „Přijdu rád!“

Ve společnosti bratra Lukáše opustil Padovu a za čtyři hodiny dorazil k nádhernému sídlu pána ze statku Campo di san Pietro.

Hrabě Tiso pro něj vybral bohatě vyzdobenou komnatu, jenže řeholník jen zavrtěl hlavou a řekl:

„Ne, ne, to ne! Má přítelkyně, milá Chudoba, se takového přepychu děsí. Obávám se, že by už u mě nechtěla zůstat. Snad se najde volná nějaká světnička pro služebnictvo, která by mi posloužila jako cela.“

„Ve věži je malá komůrka, kterou nikdo neobývá,“ horlivě radil Vilém, mladý hraběcí syn.

„Povaluje se tam všelijaké harampádí, ale to by se dalo vyklidit. Tam nahoře je naprosté ticho a nádherný výhled přes údolí della Bronta až k horám.“

„Ó ano, to mi prospěje!“ přitakal menší bratr nadšeně. Také hrabě se s tím zdál být koneckonců srozuměn a nechal odstranit staré zbraně a výstroj, kterými byla světnice ve věži zaneřáděna.

„Postarám se ti o pohodlné lože,“ pravil. Avšak Antonín o tom nechtěl ani slyšet. Poprosil

o slavník, nakonec dal přece jen přednost medvědí kožešině.

„Otec skolil toho medvěda na lovu v Trentinských Alpách,“ chlubil se Vilém. „Až vyrostu, budu střílet taky medvědy. Jen je třeba trefit ho šípem do oka, pak se skáčí.“

„Ty se chceš stát rytířem a podstupovat velká dobrodružství?“ usmál se Antonín.

„Ovšemže chci!“ zářil hoch. „Otec mě naučil jezdit na koni a šermovat a umím už napnout velký luk. Ale to jistě není nic pro tebe.“

„Když jsem byl ve tvém věku, taky jsem to uměl. Ale už jsem to zase zapomněl!“ přiznal se řeholník.

„Tomu nevěřím! Kdo to jednou umí, už to nezapomene,“ trval si na svém jinoch.

Ach ano, v živém chlapci se minoritovi vrátilo mládí, ono báječně bláznivé období, neboť i on sníval o velkých dobrodružstvích. Bůh jeho touhu vyplnil, ale zcela jiným způsobem. Stal se dobrodruhem – dobrodruhem lásky. Mnohými cestami vandroval, pískem na poušti, horskými úvozy, za slunečního žáru i ve sněhové vánici, podobně jako Pavel – velký Boží poutník. Slovo za slovem se na něm vyplňovalo, co apoštol národů napsal o sobě Korintským: „Častokrát jsem byl na cestách – v nebezpečí na řekách, v nebezpečí od lupičů, v nebezpečí od vlastního lidu, v nebezpečí od pohanů, v nebezpečí ve městech, v nebezpečí v pustinách, v nebezpečí na moři, v nebezpečí mezi falešnými bratřími, v námaze do úpadu, často v bezesných nocích, o hladu a žízni, v častých postech, v zimě a bez oděvu. A nadto ještě na mne denně doléhá starost o všechny církve. ... A abych se nepovyšoval pro výjimečnost zjevení, jichž se mi dostalo, byl mi dán do těla osten, posel satanův, který mne sráží, abych se nepovyšoval. Kvůli tomu jsem třikrát volal k Pánu, aby mne toho zbavil, ale on mi řekl: ‚Stačí, když máš mou milost; vždyť v slabosti se projeví má síla.‘ A tak se budu raději chlubit slabostmi, aby na mně spočinula moc Kristova. Proto rád přijímám slabost, urážky, útrapy, pronásledování a úzkosti pro Krista. Vždyť právě když jsem slab, jsem silný.“

„Smím ti ukázat svůj luk, meč a svého koně?“ vytrhl hoch menšího bratra z přemýšlení.

„Zbraně našeho boje nejsou z tohoto světa,“ odvětil Antonín slovy apoštola.

„Pán jim dává sílu, že dobýváme útokem hrady.“

„Pokořím hrad Ezzelina a zbourám!“ holedbal se mladík.

„Zbořit pevnost pýchy, která se vyvyšuje nad Boha a naše myšlení přimět k poslušnosti Kristu!“ zacitoval řeholník opět sv. Pavla.

„Jistě máš horečku a měl by sis lehnout,“ radil Vilém, který řeči světce neporozuměl. „Musím ještě nakrmit otcovy sokoly,“ omluvil se a zmizel.

Chlapec odešel a kněz zůstal sám. Z oken světnice se Antonín zahleděl na hory, jejichž štíty z dálky bíle probleskávaly.

„Cesta mého žití se chýlí ke konci!“ sténal. „Nyní přijde výstup na poslední vrcholky. Pane, dej mému vyčerpanému srdci sílu, abych nepodleh, až mě zavoláš do svých výšin!“

Ve věži Antonín prožil v ústraní nebývale pokojné dny. Konečně našel takový klid, jaký člověk k umírání potřebuje.

S bratrem Lukášem rozmlouval o kráse věčného života.

„Zkrátka otevře Bůh vězení mého těla,“ pravil, „má duše bude volná jako skřivánek, který letí do nebe.“

Kromě svého breviáře měl u sebe jen Písmo svaté, v němž tak často vyhledával ukryté poklady. Ale nikdy se necítil tak bohatý a šťastný jako teď ve věži v Mesině.

Četl-li v Novém zákoně, viděl našeho Pána v celé jeho lásce, chudobě a sálající kráse. Viděl ho nejen svou duší, nýbrž i svými vlastníma očima těla, slyšel jeho slova jako slova člověka, který u něj dlel a mluvil s ním jako apoštolové v končinách Sváté země, jako Nejsvětější Panna, když svému dítěti šeptala něžná slůvka lásky.

Jednoho večera, když se hrabě Tiso právě vracel z lovu, velmi se ulekl, protože okna celý ve věži uviděl už z dálky svítit.

„Bože můj, hoří,“ vykřikl Vilém, který jel na koni vedle otce. „Ve světnici světce hoří!“

Spěšně skočili ze sedel, vyběhli schody vedoucí do věže a rozrazili dveře komůrky zbožného minority.

„Pane Bože, co to?“ couvl chlapec, jakmile se podíval do oslnivé záře, co zaplavila světnici.

„Zázrak, zázrak,“ užasl hrabě.

Tiso z Camposampiera je svědkem zjevení Dítěte Ježíše sv. Antonínu, mal. Giorgio Trevisan

Uviděli světce, který s rozpjatými pažemi klečel u modlitebny s očima upřenýma k nebi. Na knize, jež před ním ležela, zpozorovali líbezného chlapce, který zcela ponořen do světla se na světce usmíval.

Mnich natáhl ruce a objal nebeské zjevení, jako se objímá dítě s plností něžné lásky, a jeho rty se zajíkávaly:

„Ach, Pane můj maličký, jak jsi pěkný ve tvé nádherné chudobě! Kýváš na mě? Zvedáš svou ručku, abys mi ukázal cestu do nebe? Ano, ano, já vím, dovedeš mě do nebe! Do věčného společenství tvých andělů. Přijdu, přijdu brzy, můj nejdražší malinký Pane.“

Pak náhle nebeské světlo zmizelo a po líbezném pacholátku nezbylo ani památky. Jen lampa vedle svatě knihy svítila.

Třesoucí se rukou chtěl hrabě dveře zavít, aby světce nevyrušil, ten jej ale už zpozoroval. Zvedl se a přistoupil k němu.

„Viděli jste?“ zeptal se rozzářen.

„Zázrak! Zázrak!“ vyhrkl hrabě Tiso.

„To byl Ježíšek?“ vypravil ze sebe rozrušený Vilém. „Přichází k tobě často?“

„Četl jsem Evangelium sv. Lukáše,“ odpověděl řeholník. „Vždycky jej pak vidím. Je mi tak blízko, jako jsi mi nyní ty.“

„Jaký div!“ zvolal hrabě. „Náš Pán přišel k tobě a já jsem ho spatřil na vlastní oči!“

„Neříkejte nikomu, co jste viděli!“ prosil Antonín zamyšlen. „Je to zázrak takové něžnosti, že se bojím, aby jej ani nejtíšší dech slova nezranil. Člověk o tom může mluvit jen s Bohem. Je to podobné jako s květy, které ztratí svůj nach, když se jich dotknou nešikovné ruce.“

„Řekl ti, že musíš umřít?“ zeptal se Vilém po chvilu.

Antonín neodpověděl. Přistoupil k oknu a dokořán je otevřel. „Brána hvězd je otevřena!“ řekl konečně. „Brzy pošle Bůh ohnivý vůz utrpení a doveze mě do nebe.“

*z německého originálu Der Gottesruffer von Padua
přeložila Milada Prchalová*

Chtít to, co chce Bůh

Kázání Svatého otce Benedikta XVI. v chrámu sv. Pavla za hradbami v Římě k ukončení Roku sv. Pavla 28. 6. 2009

„Musíme být novými lidmi, přetvoření v novou formu existence. Svět neustále hledá něco nového, protože je právem nespokojen se stávajícími věcmi. Pavel nám říká: **Svět nemůže být obnoven bez nových lidí...** Jen když my sami se staneme novými, bude i svět nový. To ale těž znamená skoncovat s každým konformismem, s přizpůsobením se současnému stavu. Novými však budeme pouze tehdy, když se necháme zformovat v nového člověka **Ježíšem Kristem**. On je ten nový člověk, v Němž se toto nové lidství stalo skutečností, a my se můžeme stát novými pouze tehdy, když se Jemu svěříme od rukou a dáme se od Něho zformovat.

Pavel k tomu říká: **Novými budeme tehdy, až změníme svůj způsob myšlení...** Náš rozum musí tedy být nový. To nás překvapuje. Čekali bychom nejspíš nějaká doporučení, co bychom měli dělat jinak. Jenže nikoliv – obnova musí směřovat přímo k základům. Náš způsob názírání světa, naše chápání reality se musí změnit. Celé naše myšlení musí být od základu nové. Je třeba, aby zmizel rozum starého člověka, to znamená naše průměrnost, zaměřená na vlastnictví, blahobyť, vliv, úspěch a vzhled. Ale na to je naše myšlení příliš krátké. Stále zůstává naše vlastní Já středobodem světa. **Musíme se proto učit myslet více do hloubky.** Co to znamená, opět říká sv. Pavel (Řím 12,2): **učit se chápat Boží vůli tak, aby ona se stala naší vlastní vůlí.** Abychom chtěli to, co Bůh chce, protože jsme poznali, že to, co Bůh chce, je dobré a krásné... **Je třeba učit se myslet tak, jak myslí Ježíš Kristus, a chtít to, co chce Ježíš Kristus. Jedině tak se staneme novými lidmi, v nichž se zrodí nový svět...**

Pavel žádá od křesťanů dospělou víru. „Dospělá víra“ – to je v posledních desetiletích velice rozšířené slovo. Bohužel se ale pod tím pojmem rozumí nezávislost na církvi a jejích pastýřích. Mé vlastní já samo určuje, čemu chci a nechci věřit. Chápe se pod tím pojmem i ‚odvaha‘ vystupovat proti učitelskému úřadu církve. Jenže taková ‚odvaha‘, která přináší potlesk davu, ve skutečnosti

žádnou odvahou není. Naopak odvahou je zastávat víru církve i tehdy, když ‚schéma‘ tohoto světa jí odporuje.

Právě tento non-konformismus víry nazývá Pavel dospělou vírou. Takovou si u svých věřících přeje. Naopak běh s větrem a proudem času nazývá dětskou vírou. **Tak náleží k příkladu dospělé víry současnosti hájit nedotknutelnost lidského života od prvního okamžiku** a čelit tak od základu principu násilí, zejména potom při obraně těch nejbezbrannějších lidských bytostí. **K dospělé víře také náleží uznat doživotní manželství jednoho muže a jedné ženy, kterému Kristus dal novou formu.** Dospělá víra se nepoddává proudům doby, naopak odporuje právě vanoucímu větru. Ví totiž, že tento vítr není Duch svatý, neboť Duch Boží se ukazuje a mluví pouze ve společenství s Ježíšem Kristem...

Nové myšlení, které nám dává víra, směřuje především k pravdě. Moc zlého je lež. Moc víry, moc Boží je pravda. **Pravda o světě a o nás samotných je viditelná, když patříme na Boha.** A Bůh je pro nás viditelný ve tváři Ježíše Krista. Při pohledu na Krista poznáváme ještě další: pravda je spojena s láskou. V Bohu je obojí jedno a nedělitelné: právě toto je podstatou Boží existence. Láska je důkazem pravdy. Proto budeme stále více znovu a znovu zakoušet, že pravda nás vede k lásce a láska k pravdě.

Schopnost poznat pravdu předpokládá zapojit nejen rozum, ale také srdce. Jde o schopnost poznávat a chápat svět a lidi vnitřně, ne pouze vnějškově. Potřebujeme proto rozum osvěcený srdcem, abychom se naučili konat skutky pravdy v lásce. To ovšem nepůjde bez vnitřního vztahu k Bohu, bez života modlitby...“

Obsluhoval mne papež sv. Pius X.

Italský úředník a diplomat Daniele Varé vydal v 50. letech minulého století svědectví o svém nezapomenutelném setkání s papežem a světcem Piem X. Tento Boží muž byl zcela proniknut láskou k lidem, jeho obětavá dobročinnost byla téměř identická se skutky známého „miláčka moravského lidu“ olomouckého arcibiskupa Antonína Cyrila Stojana. Oba muži, kteří se osobně setkali, když „tatiček Stojan“ přijel do Říma r. 1912 s korunou pro Pannu Marii Svatohostýnskou, aby ji papež posvětil, spojovaly také prostý způsob života ve shodě s evangeliem a obdivuhodná schopnost nečinit žádné rozdíly mezi lidmi, jednat laskavě, zdvořile a proctiženě s každým bez ohledu na věk, původ nebo společenské postavení. D. Varé vypráví:

„Bylo to někdy na konci 90. let (19. stol., pozn. red.). Pracoval jsem jako mladý začátečník na jednom úřadě v Římě a měl služební cestu do Benátek. Jeden můj přítel mne prosil, abych se při té příležitosti zastavil na arcibiskupství, potřeboval vyřídit jednu banální záležitost, už si nevzpomínám, jakou. Tamním arcibiskupem, jenž měl titul patriarcha, byl tenkrát kardinál Giuseppe Sarto, pár let nato zvolený papežem, jenž přijal jméno Pius X.

Protože bylo málo času, nezbylo, než se vypravit na arcibiskupství hned po obědě v době odpolední siesty včetně rizika, že v tuto dobu v kanceláři nikoho nezastihnu. Zazvonil jsem u zamčené brány. Za pár vteřin zarachotil v zámku klíč – a přede mnou se objevil sám kardinál Sarto. V ruce držel pohrabáč od kamen. Hned mne vlídně pozval dál do svého pokoje se slovy: ‚Jsem rád, že nebudu muset své kafe, které si dávám vždycky o siestě, pít sám.‘ Právě totiž vlastnoručně zatopil ve sporáku, aby si mohl kávu ohřát, a přitom pohrabáčem prohrabával uhlí, když jsem zazvonil. Bylo mi poněkud trapně, protože on, více než šedesátiletý, nadto vysoce postavený, mne, mladého muže něco přes dvacet, který společensky nebyl téměř ničím, obsluhoval jako číšník v kavárně: naléval z konvice kávu, krájel zákusky na talíři a servíroval.

Naprosto nenuceně a přátelsky se mnou konverzoval: ‚Vy nejste z Benátek, že?‘ Když jsem odpověděl, že z Říma, řekl: ‚Já jsem si to hned myslel, protože lidi z Benátek aspoň od vidění většinou

znám.‘ Podivil jsem se, jak je to možné, Benátky jsou přece velké. Přiznal se, že lidi ve městě jako jejich pastýř navštěvuje v bytech, aby poznal, jak žijí a co potřebují, a podle možností jim pomohl. Protože je zde arcibiskupem již řadu let, má obyvatele města ‚zmapované‘. Strávili jsme hodinku v příjemném rozhovoru, který kardinál zaměřil na náboženská témata. Mou záležitostí, s níž jsem na arcibiskupství přišel, okamžitě a bez problémů osobně vyřídil.

Byl jsem šokován takovým jednáním. V mých představách figuroval každý biskup jako ‚církevní kníže‘, nikdy by mi nenapadlo, že benátský patriarcha a dokonce kardinál vystupuje jako obyčejný ‚člověk z lidu‘. Když jsem to vykládal svým benátským hostitelům, zahrnuli mne spoustou příběhů o zbožném a asketickém kardinálu Sartovi, který neudrží peníze ani cennosti, protože všechno rozdává chudým a sám žije tak skromně, že i leckterý kvalifikovaný dělník je v porovnání s ním ‚boháčem‘.

Z velkého množství skutků lásky kardinála Sarta, jak se v Benátkách tradovaly a dodnes tradují, bych uvedl pouze jeden, podle mne nejvýstižnější a pro jeho osobu nejcharakterističtější. Předmětem jeho obzvláštní péče byli nemocní. Chodíval za nimi, povzbuzoval je laskavým slovem a v případech potřeby posloužil i svátostmi.

Jednou navštívil velmi chudého, těžce nemocného starce v jeho domku a zdržel se tam do pozdních večerních hodin. Po návratu domů a povinných modlitbách se chystal na lůžko. Náhle se však

ozvalo jeho svědomí. Vzpomněl si, že ten stařec, u něhož byl, spí na tvrdé, dřevěné pryčně, zatímco on, kardinál, na měkké matraci. Vzal ji tedy, dal si ji na hlavu a vyrazil s ní do tmavé benátské noci k tomuto nemocnému muži. Narazil ale na strážníka. Ten mu neviděl ve tmě do obličje a v domněni, že jde o zloděje, který něco ukradl, ho chytil za rameno a zvolal: ‚Tak už tě mám, ty lumpe zlodějská!‘ Nedorozumění se samozřejmě rychle vysvětlilo a strážník kardinála vyzval, aby se vrátil domů s tím, že on sám matraci ubohému starci zanese.

Když byl Sarto r. 1903 zvolen papežem, zaraďoval jsem se: pravý muž na pravém místě. Papež, otec všech, který opravdově následuje Ježíše Krista. Papežská tiara (trojkoruna, již byli papežové v minulosti korunováni, pozn. red.) jeho svatý život ještě umocnila.“

Tolik svědectví Daniela Varého. Dodejme jen, že Pius X., tento svatý a mírný muž dobrého srdce, dokázal být nekompromisně tvrdý, když se jednalo o obranu katolické víry. Vystoupil jako papež r. 1907 se vši ostrostití proti tzv. modernistům, novověkým heretikům, kteří rozměšovali a relativizovali pravdy církevní nauky. Ti působí i dnes, podporováni liberály a socialisty, a Piovi X. to dosud neodpustili. Skutečnost, že odsouzení jejich bludů provedl papež s tak vysokým mravním profilem, jen umocňuje pravdivost tohoto postoje. Protože nemohou zpochybnit svatost jeho života, zkoušejí to alespoň s jeho vzděláním. V některých médiích jsou často publikovány teze, že Pius X. byl sice svatý a dobročinný, ale prý nevzdělaný v teologii. Když odmítl modernismus, tak údajně „odsoudil něco, čemu vůbec nerozuměl“. Ve skutečnosti tento papež udivoval detailními znalostmi

Foto: Rfoxphoto | Dreamstime.com

katolické dogmatiky. Objevily se pomluvy, že údajně neznal žádný cizí jazyk, ačkoliv uměl plynule francouzsky, a dokonce prý neměl ani doktorát teologie, i když získal doktorát přímo z Říma, což znamenalo více než doktorát z fakult mimo Věčné město. Pius X. bezesporu patří k jedněm z nejmpozantnějších zjevů na stolci sv. Petra.

Svatý Pie X., oroduj za nás!

Podle „Kirchliche Umschau“ 11. 11. 2009
zpracoval -ram-

Když jim Ježíš umyl nohy ..., řekl jim: „Chápete, co jsem vám udělal? Vy mě nazýváte Místrem a Pánem, a to právem: to skutečně jsem. Jestliže jsem vám umyl nohy, já, Pán a Mistr, máte také vy jeden druhému umývat nohy.“

Evangelium podle sv. Jana 13, 12–15

Vzpouora a odpuštění

Rok 1944

V jedné francouzské vesnici vedli místní občané při skleničce vína bouřlivý hovor o rychlém odjezdu německých okupačních oddílů a o blížícím se konci války.

V této emocemi nabitě atmosféře někdo vyprávěl příběh o svém kamarádovi. Ten byl sice smyšlený, ale obsahoval tvrdá slova odsouzení. Odbojáři se o tom dozvěděli už druhý den. Pomluva – horlivě opakovaná – se bleskurychle šířila po okolí, takže po několika dnech byl nařčený kamarád nevinně uvězněn. Před soudem se octl jako svědek i pomlouvač, který poděšen vážností situace neměl odvahu odvolat svá nepravdivá slova, pronesená pod vlivem alkoholu. Naopak ze strachu všechno znovu potvrdil. Rozsudek zněl nemilosrdně: dvacet let žaláře.

Odsouzený byl zdrcen. Svě manželce, která ho ve vězení navštěvovala, zakázal mluvit o Bohu a náboženství. Několik let později jeho jediný syn zahynul ve válce v Indočíně. Poté, utrápena nemocí a zármutkem, mu zemřela i manželka.

Foto: Archiv

Foto: lagodina | Dreamstime.com

Roku 1957 byl díky amnestii propuštěn z vězení. Vrátil se, ale jeho domov byl již několik měsíců opuštěn. Manželka mu zanechala dopis: „Vím, že nechceš, aby ti kdokoli mluvil o Bohu. Přesto tě prosím, aby ses z lásky ke mně vydal na pouť do Lurd, jak jsme to každoročně dělali, když jsme ještě byli spolu.“

„OTČE NÁŠ“ V MASSABIELSKÉ JESKYNI

Roku 1958 – u příležitosti 100. výročí lurdských zjevení – se rozhodl splnit manželčino přání. V Lurdech šel navštívit jeskyni zjevení. Když procházel kolem kohoutků s lurdskou vodou, jistá dívka mu podala naplněný kelímek. Překvapilo ho to, ale vodu přijal a vypil. U jeskyně kazatel právě hovořil o modlitbě „Otče náš“. Slova „a odpusť nám naše viny, jako i my odpouštíme našim viníkům...“ se poutníkovi bolestně zarýla do duše. Rychle opustil jeskyni. Aby se uklidnil, šel se podívat na čerstvě vybudovanou podzemní baziliku sv. Pia X. Opřel se utrápeně o zábradlí.

„Co vás tak trápí?“ zeptal se procházející kněz.

Jeho srdce bylo až příliš naplněné bolestí, aby dokázal neodpovědět. Musel někomu vykřičet svůj příběh.

„Teď jistě chápete, že to, co jsem prožil, není možné odpustit. Přijel jsem sem jen proto, abych splnil prosbu své ženy. Velice se mýlila, když doufala, že zde najdu lék na mou bolest.“

Kněz po dlouhém mlčení odpověděl: „Jménem vaší manželky vás prosím, zajděte ještě jednou k jeskyni.“

Odešel a udělal, jak mu kněz řekl. U jeskyně v něm všechny vzpomínky ožily. Najednou ho oslovila nějaká dívka. Byla to tatáž, co mu ráno podala kelímek s vodou.

„Vypadáte nyní již lépe,“ sdělila mu, „ráno jsem na vaší tváři viděla takové utrpení, že jsem v duchu řekla Panně Marii, že chci změnit úmysl své pouti, že ji chci obětovat za vás. Řeknu vám, proč jsem přijela do Lurd. Můj otec umírá, ale neprosím o uzdravení. On umírá v obrovských výčtkách

svědomí. Nepravdivým svědectvím způsobil, že jeden z jeho kamarádů byl odsouzen k dvaceti letům vězení.“

„Ten odsouzenec jsem já!“ vzkřikl celý rozrušený.

Dívka se polekala. Nevěděla, co má udělat. Chtěla odejít. Zastavil ji.

„Prosím tě, neodcházej. Nejsem schopen mu to říci, ale ty se u něho mým jménem pomodli celý Otčenáš.“

Po chvíli však se v něm něco zlomilo a již klidným hlasem řekl: „Víš co, pojedu s tebou. Asi bude lepší, když odpuštění

tvému otci vyslovím sám. On potřebuje útěchu mnohem víc, vždyť svým činem ukřivdil více sobě než mně.“

Popis události je umístěn v kostele Saint-Jean Baptiste v Sallespisse v jižní Francii.

preklad RN

Panna Maria v životě prvotní církve

V 17. stol. se zjevovala Panna Maria ve španělském městě Agreda převorce tanních františkánek Marii od Ježíše. Seznámila ji se svým životem a postavením v dějinách církve. Marie z Agredy zaznamenala tyto vize v knize „Mystické město Boží“, jíž se dostalo církevního schválení. Vizionářka byla prohlášena „ctihodnou služebnicí Boží“, což bylo dříve předstupněm k blahověčení. Měla dar bilokace, podle dochovaných zpráv ji Matka Boží přenesla až k pohanským indiánům do Latinské Ameriky, kde jim údajně hlásala evangelium. Jejím velkým ctitelcem se stal i papež Jan Pavel II., který dal podnět k zahájení procesu blahověčení. Z jejího spisu vybíráme některé statě týkající se působení Matky Boží v prvotní církvi.

Marie z Agredy

Panna Maria a sv. Štěpán

„Štěpánovi, jednomu ze 72 učedníků našeho Pána Ježíše Krista, prokazovala Panna Maria zvláštní náklonnost. Věděla totiž, že právě on byl Pánem vyvolen, aby při obraně jeho cti jako první položil život. Tento světec se vyznačoval mírností a pokorou. Byl také naplněn svatou touhou po mučednictví. To jej nutilo bránit božství Ježíšovo před Židy a připomínat jim, že se dopouštějí hříchu, když Krista odmítají. Ti se proto rozhodli tajně ho zabít.

Panna Maria však prosila Pána o anděly strážné, aby jáhna Štěpána uchránili. Poprvé se tak stalo, když ho chtěli najatí vrahové zardousit. Anděl mu však vnukl myšlenku, aby nevycházel z domu. Později ho zase anděl varoval, aby nešel jistou ulicí a obešel ji, neboť tam na něho čekali vrahové. Jindy zase samotná Nejsvětější Matka na základě nadpřirozeného poznání Štěpánovi sdělila, aby ze svého příbytku odešel, neboť vrahové se chystali vtrhnout tam a zabít ho.

Boží vůle byla taková, aby sv. Štěpán svědčil veřejně před veleradou a ne aby ho tajně zavraždili. Štěpán dál neohroženě bojoval slovem, až jej nakonec zatkl a předvedli před nejvyššího velekněze. Maria mu tenkrát vyprosila anděla, aby Štěpánovi dodal odvalu. Naléhavě se obracela k Bohu, aby při něm stál v poslední hodině.

Boží dobrota vyslyšela prosbu Nejsvětější Matky. Štěpán byl naplněn nepopsatelnou útěchou: Ježíš se mu ukázal po pravici Nejvyššího, aby jej v těžkém boji posiloval. Panna Maria ve svém příbytku sledovala ve vidění, jak Štěpána kamenují, a vyprošovala mu vytrvalost až do konce...“

Panna Maria a prvotní církev

„Již tehdy se Maria ukázala jako Duchem svatým vyvolená žena, jíž Kristus svěřil všechna svá díla. Zнала všechny skutky a myšlenky lidí. Prohlédla všechny úmysly a záměry zlých duchů. Neuniklo jí nic, co by bylo zapotřebí v tehdejší prvotní církvi udělat. Nikdy se nezmýlila ve volbě

vhodných prostředků. Necouvla před žádnými těžkostmi.

Maria se starala stejnou měrou o ty, kteří jí byli nablízku, i o ty, kteří byli nepřítomni a vzdálení. Pečovala o potřeby každého jednotlivce, když to bylo

nutné. Byla jako slunce, které všechno, co je na zemi, bez únavy a opomenutí osvětluje, oživuje a zahřívá, aniž by tím kdokoliv utrpěl škodu nebo ztrátu..."

*Podle „Dienst am Glauben“ 1–3/2009
zpracoval -kb-*

Svatá Anežka Česká

Narodila se z druhého manželství přemyslovského krále Přemysla Otakara I. a Konstancie Uherské, pravděpodobně roku 1211. Jako královská dcera byla předmětem plánů svého otce, zvláště pokud jde o budoucí zasnuby. Získala velmi dobré vzdělání. Velmi záhy se však rozhodla zasvětit život Kristu, a tak nakonec odmítá i císaře Fridricha II., který chtěl, aby se za něho provdala. Byla inspirována ideály sv. Františka a sv. Kláry. Podobně jako sv. František začíná i ona nový život službou chudým a nemocným. Zakládá pro ně nemocnici – špitál – a zřizuje zvláštní bratrstvo ošetřovatelů, ze kterého se později vyvinul řád křížovníků s červenou hvězdou. V letech 1234 až 1236 vstupuje do kláštera klarisek, který sama založila v Praze na pravém vltavském břehu, kde se pak začalo říkat na Františku podle kostela sv. Františka zde vybudovaného. První klarisky poslal do Prahy na Anežčinu žádost sám papež Řehoř IX. a přišly přímo z Assisi přes Trident a Ulm. Anežka odmítla být abatyší, ale chtěla být nazvána pouze „starší sestrou“. Se sv. Klárou ji pojilo upřímné přátelství, ačkoliv se nikdy osobně nesetkaly. Sv. Klára napsala naší sv. Anežce čtyři listy, ve kterých ji utvrzovala v jejích ideálech. Bohužel se nám nezachovaly Anežčiny dopisy Kláře, ač můžeme předpokládat, že korespondence byla vzájemná. Klášter v Praze na Františku se jako první za Alpami stal ohniskem, odkud se šířilo zakládání klášterů klarisek do sousedních zemí, zvláště do Maďarska a Polska.

Papež Řehoř IX. napsal o Anežce 7. června 1235 kastilské královně Beatrici: „...prchajíc před korunou císařské důstojnosti jako před jedovatými hady, všeho zproštěna, uchvacujíc vítězný prapor kříže, již kráčí vstříc svému ženichu s rozžatou svítilnou, provázena zástupem zasvěcených panen..."

Foto: Archiv

Toto konstatování nebylo nijak přehnané, protože je známo, že v době rozkvětu kláštera tam bylo hodně řeholnic z předních českých rodin.

Spiritualita sv. Anežky se vyznačuje především láskou k chudobě. Ne k chudobě jako k sociálnímu jevu, ale k chudobě jako dobrovolnému odstupu

od všeho vlastnění, aby se rozšířil duchovní prostor pro nadpřirozenou lásku. Přála si, podobně jako sv. Klára, aby její klášter nic nevlastnil a aby sestry žily jen z almužen. Středověk nepovažoval takový způsob života za příživnictví, protože hluboká středověká víra považovala život modlitby a kontemplance za natolik prospěšný lidskému společenství, že si zaslouží být hmotně podporován.

Církevní autorita byla ovšem opatrná a snažila se spíše o nalezení jakéhosi právního statutu.

Považovala určité minimum zajištěnosti za nutné a obávala se, aby přílišný idealismus hlásající naprostou nemajetnost nevyústil do nějakých neblahých důsledků. V tomto smyslu můžeme říci, že mezi charismatem a církevně-právní strukturou probíhá určité zápolení. Klára sama přenechává dosti iniciativy právě Anežce, protože je to dcera českého krále, který v tehdejší Evropě a rovněž u papežské kurie něco znamenal. Anežka zůstává poslušnou dcerou církve, ale přitom s přemyslovskou energií vytrvale usiluje o privilegium chudoby. Innocenc IV. je nakonec uděluje sv. Kláře na smrtelném lůžku a Anežka si je vyprosí o něco později i pro svůj klášter.

Avšak požadavek chudoby nevztahovala na vzhled a zařízení kostelů, na výzdobu oltáře a vše, co sloužilo Eucharistii. V té věci se řídila duchem samého sv. Františka, který dbal na to, aby bohoslužebné náčiní bylo skvostné. O Anežčině horlivosti pro dům Boží svědčí stavitelská aktivita Na Františku, financovaná jejím bratrem králem Václavem I.

Dalším významným prvkem Anežčiny spirituality byla tedy eucharistická úcta, avšak ona potkávala Krista nejen v Eucharistii, ale také v chudých a potřebných. Je vlastně první výraznou představitelkou charitativního úsilí, které ve středověku bylo výhradně věcí církve. Anežka sdílela lásku sv. Františka ke Kristovu kříži a to se promítlo do jejího kajícího života. Nepochybně dosáhla vysokých stupňů mystické zkušenosti s Bohem. Svým životem odčiňovala hříchy svého rodu a v době, kdy její synovec Přemysl Otakar vyvolal vzpouru proti svému otci králi Václavu I., se přičiňovala všemožně o usmíření.

Umírá Na Františku 2. března roku 1282, v tragickém období po porážce Přemysla Otakara II.

na Moravském poli, kdy země byla vydána na pospas braniborskému pustošení. Tělo sv. Anežky nebylo zřejmě balzamováno a její hrob Na Františku byl vystaven náporu častých povodní, proto předpokládáme, že mohlo být i přemístováno. V následujících dobových zmatcích se vůbec ztratila jeho stopa. S konečnou platností, když Josef II. v roce 1782 klášter zrušil a sestry dožily v městském domě v Dlouhé třídě.

Zdálo se, že dílo sv. Anežky bylo zničeno, ale ona nadále žila v povědomí českého věřícího lidu, i když jakoby kráčejíci kdesi vzadu za dlouhým zástupem českých patronů. Uchovávala se tradice, že až se najde tělo Anežčino, nastane šťastná doba pro českou zemi. V roce 1874 prohlásil papež Pius IX. Anežku za blahoslavenou. To je předstupeň svatořečení. Nicméně uplynula ještě dlouhá doba, než k němu došlo. Mezitím jakoby zázrakem se podařilo českému františkánu páteru Šimonu Zuskovi, který za komunistického režimu byl nucen emigrovat do Španělska, najít ve zdejším Escorialu v dosti nepřehledné spoustě světských relikvií také ostatek Anežčiny. Dostal se do Španělska někdy v 16. století po dynastické linii. O svatořečení Anežky Přemyslovny se zasloužil mezi jinými i český kněz emigrant profesor Jaroslav Polc. K aktu kanonizace došlo za početné účasti českých poutníků 12. listopadu 1989 v Římě papežem Janem Pavlem II. Svatý otec tehdy prohlásil, že Bůh uchoval toto svatořečení pro dobu stanovenou jeho prozřetelností. U nás události rychle spěly k dobovému zlomu, svítalo na nové časy a sv. Anežka se stává jakoby novým symbolem české státnosti. Lidé demonstrující v pražských ulicích za svobodu provolávali mezi jiným: „Bud' s námi, Anežko, ať nám není těžko...“ Po dvaceti letech nám to připomněl při své návštěvě současný papež Benedikt XVI. a povzbuzoval české katolíky a vůbec křesťany, abychom čerpali z našich bohatých náboženských a kulturních tradic a byli kvalitní menšinou, která bude ozdravovat společenskou atmosféru.

Dnes, když uchováváme relikvii sv. Anežky u nás, nechme se inspirovat i jejím odkazem: duchem víry, lásky a pokoje!

PŘÍBĚH SVĚDOMÍ

ANEB ODEPŘENÁ ALMUŽNA

„Vy jste hadrář?“

„Ano,“ odpověděl Denis s úsměvem.

„Myslím povoláním hadrář?“

„To je povolání nás všech v Emauzích.“

„Ale co jste dělali předtím?“

„Ach,“ pověděl Filot po chvíli, „já jsem byl vedoucí jisté obchodní firmy na Madagaskaru.“

„A já seminaristou,“ řekl Denis.

„Hadráře dělám jako dobrovolník.“

Zavládlo ticho. Náhle Ondřej přistoupil ke své knihovničce a z police vzal celou řadu knih.

„Chcete to? Dám vám to jako papír do sběru!“

„O všechno máme zájem,“ odpověděl Filot, „jestli na tom můžeme vydělat pár šestáků. Hadrářství je hlavním zdrojem naší obživy v Emauzích.“

Svazky knih zmizely v pytlí. Zaduněly o podlahu – byl to skoro pohřební zvuk.

„Tak pojdte ... uděláme velkou čistku,“ řekl mladý muž Denisovi. „A teď druhou polici!“

„Jestli ji ovšem nepotřebujete...“

„Člověk si myslí, že ty knihy bude potřebovat, a potom jednoho dne... Jen si je vemte.“

Když se na chodbě na schodech loučil s hadráři, vlekoucími plné pytle jeho knih, zeptal se:

„Ale jaký je to vlastně podnik, ty Emauzy?“

Filot sáhl volnou rukou do pytle na spodek pláště a podal mu leták otce Pierra – Proč mají dále žít...

„Tu máte, toto si přečtete ... a děkujeme.“

V druhém poschodí čekala slečna Lucie, až

půjdou okolo. V ruce držela empírové hodiny.

„Povíte mi, co byste dali za toto?“

Pod tíhou pytle ohnutý Filot se na ni jen úkosem podíval.

„Vůbec nic, paní, my nekupujeme.“

A šel dál.

Před polednem slečna Lucie zaklepa-la u pána Ondřeje:

„Byli u vás ti hadráři? Mně řekli, že ‚nekupují‘. Vy jste jim teda svoje knihy daroval? To je směšné.“

Mladý muž se usmál a pokrčil rameny.

„Člověk si roky myslí, že jisté věci nutně potřebuje, a najednou...“ Podal jí leták. Přečetla si ho, trochu pokývala hlavou a zamumlala:

„Pravda... Pravda, to chápu...“

„Mají ještě přijít dnes po poledni...“

„Podívám se, co všechno mám na hoře.“

Sestoupila po schodech do svého bytu. Bylo jí nevolno, ztratila chuť k jídlu. Vypnula vařič a rozhlédla se po bytě. Prohlédla si ho, jako by ho nikdy předtím neviděla, jako by každý předmět najednou získal vysokou hodnotu, která je ohrožená: postel s příkryvkou – máminou ruční prací, vykládaný sekretář, knihovnička se šesti díly Larousseovy encyklopedie, které si z platu profesorky na soukromé škole horko těžko koupila na úvěr, křeslo s koženým polštářem po otci, malá kuchyňka se zánovním nádobím... Všechno bylo nevyhnutelně potřebné. Nejcennější předmět byl zlatý křížek s rubíny visící nad její postelí. Nedávno se rozhodla, že prodá hodiny s andělem. Zaplatila nájem a ocitla se ve finanční tísní. Hodinář jí však za ně nabídl směšnou cenu, a tak si je

zase postavila na sekretář. Pohledem se zadívala na všechny ty věci, které dostala od rodičů anebo na které si těžko našetřila – celý svůj majetek, chudý skromný majeteček, který dává člověku aspoň trochu pocit pohodlí a bezpečí. Věci, mezi kterými jsme od dětství po celé ty roky žili, nás chrání svým věrným přátelstvím... Ne, určitě nemá nic, co by mohla darovat. S pokojným srdcem vstala a dveře v předstíni zavřela na jeden západ. Ale jen co je uzamkla, cítila se tím podvědomým gestem překvapená.

„Proč jsem to udělala? Nikdy nezavírám dveře na klíč.“

Pokrčila rameny a znovu bojovala proti pocitu nevolnosti. Hadráři v domě a leták, který si přečetla, na ni zapůsobili víc, než si odvažovala přiznat. Zašeptala:

„Stármeš, děvčátko... Pojďme se najíst.“

Donutila se vypít šálek bujónu, a protože nemohla spolknout ani sousto, uvařila si kávu. Potom začala opravovat úlohy: od čtvrté do páté měla mít hodinu. Byla neklidná, jako by měla něco zlého na svědomí. Z jakého jiného důvodu by jistila dveře klíčem než z obavy, že znova přijdou hadráři? Nebála se těch lidí, ale zjevně se styděla odepřít jim svoji almužnu. Ne, nemám nic, co bych mohla dát. Bronzový andělíček na sekretáři, s prstem na ústech, se jí zdál půvabnější než kdy předtím. Ach, ty naše věci, jaké jsou milé, jaké jsou dobré – jak zákeřně nás ovládnou, jak ohavné je tyranství těch věcí!

Najednou se všechno změnilo. Zbledla, jako by na ni přišla náhlá nevolnost. Jací tyraní jsou věci ... to ony panují nad člověkem, ne člověk nad věcmi. Věci se na člověka zlomyslně zavěsí, sevrou ho v objetí jako nějaké pověřivé a zkažené náruživosti,

vnučují člověku chorobnou zálibu v minulosti, strach před životem v chudobě, před obrodou sebe samého, před budoucností. Věci zděděné z minulosti nás nutí setrávat v průměrnosti života, spočívajícího v nejistém blahobytu, života, v němž se jen občas vzhopíme k velkorysosti. Ó, Bože můj, jaká jsem ubohá! Vzpamatovala se. Kolísající v jakési závraťi, v jakémisi zhnusení nad sebou, nad svým životem, který po dlouhý čas utvářelo její prostředí a její věci,

prosila slečna Lucie také Boha, aby jí dal sílu zapřít se, začít úplně nový život, radostný, silný život, život v dobrovolné a nadšené službě. Že nemá co dát? Všechno, toto všechno... A s jakousi hrůzou se zahleděla na andělíčka u hodin, na vykládaný sekretář, na polštář, na koberec, na bedničku na uhlí: Toto všechno může sloužit bližním... Vzpomněla si na slova toho strašného letáku: Vy všichni, kteří můžete ... darujte hned dnes, každý den, kolik jen můžete ... Přispějte, neboť dnes večer pláči nemluvnátka ... Přispějte, neboť otcové a matky se rouhají ... Rukama si chytily uši zvlhlé potem. A vnitřní boj náhle ustal. Najednou nebyly žádné problémy ... jen výsostný klid.

Otec Pierre se pođíval na zlatý křížek, ozdobený pěti rubíny, který mu Filot odevzdal.

„Je to puncované čtrnáctikarátové zlato, otče. Jestli jsou ty kameny pravé, má to cenu nejmíň deset tisíc.“

„Dvacet pět čtverečních metrů plechu na střechu Rajmondových,“ odpověděl otec Pierre a povzdychl si.

*Z knihy Borise Simona
Emauzský hadráři – Statočnost silnější jako bieda,
Lúč, vydavateľské družstvo Bratislava, 2004
(upraveno, kráceno)
Foto: Photoeuphoria \ Dreamstime.com*

Církev ve službě člověku (3)

Křesťanství mění tvář společnosti

V minulé části našeho seriálu jsme uvedli, jak se díky Kristově nauce služba lásky k nemocným a trpícím stala univerzální, prokazovanou každému potřebnému člověku bez ohledu na věk, sociální postavení, národnost, rasu, náboženství, pohlaví, původ atd. Současně ale křesťanství odbouralo i mnohé starověké předsudky, zakořeněné v lidských srdcích.

Nemoc je trestem za hřích?

Starozákonní Izraelité věřili, že ano. Na mnoha místech Starého zákona se o tom píše. Sám Ježíš Kristus to v některých případech potvrzuje. Když mu například přinášejí ochrnušlého s žádostí o uzdravení, říká nejprve: „Buď dobré mysli, synu, odpouštějí se ti tvé hříchy...“ (Mat 9,1-8). Pán Ježíš jako Bůh věděl, že u tohoto člověka nemoc (ochrnutí) byla skutečně trestem za jeho hříchy a bylo třeba nejprve přerušit metafyzickou vazbu mezi hříchem a jeho důsledkem – trvalou nemocí, fyzickým postižením.¹

Na druhé straně ale Ježíš vyvrací zafixovanou představu, že každá nevyléčitelná nemoc, respektive každé fyzické postižení, musí nutně být trestem za předchozí nemravný život buďto samotného nemocného, nebo jeho rodičů. Důkaz o tom máme v případě uzdravení slepého od narození. Učedníci se Krista zeptali: „Mistře, kdo zhrěšil, on nebo jeho rodiče, že se narodil slepý?“ (Jan 9,1n). Židé tenkrát věřili, že Bůh může trestat i „dopředu“, protože ve své vševědouce vší, že dotyčný v budoucnosti zhrěší. Rozšířena byla u nich i víra, že dítě již v mateřském lůně může těžce zhrěšit, za což ho Bůh potrestá třeba tím, že se narodí jako postižený.

Ježíš odpovídá úplně jinak, šokujícím způsobem: „Nezhrěšil on, ani jeho rodiče, ale stalo se to, aby se na něm zjevily Boží skutky.“ Tím vyvrací

jednostranný a úzkoprsý předsudek, že každá nevyléčitelná nemoc musí nutně být trestem za konkrétní hřích. Jistě, může být a také bývá, protože Písmo sv. nikdy nelže, jenže není to pravidlem, a proto se nelze na postižené a trvale nemocné lidi dívat plošně jako na velké hříšníky, kteří si svůj osud „zavinili sami“. Každý postižený a nemocný je hoden lásky, soucitu a milosrdenství bez ohledu na to, jaké jsou příčiny jeho nemoci. Právě tato nová mentalita, kterou Kristus přinesl, způsobila obrát v postoji k postiženým lidem, na něž se Židé dívali s podezíravým pohledem a nevyřčenou otázkou „kdo ví, jakého hříchu se dopustili, že je Hospodin takto potrestal...“. Pohané v nich zase viděli „důkaz“, že se bohové na ně hněvají, jak dokládá už Homérova Illias a Odyssea. Proto je také často usmrcovali hned, jak se narodili, v čemž smutné poslušla především řecká Sparta.

Sv. Pachomius, poustevník a jeden ze zakladatelů mnišského života, byl původně římským vojákem na počátku 4. stol. a pohanem. Mezi jeho spolusloužícími byli křesťané. Pachomius s údivem pozoroval, jak právě oni se s láskou věnují tělesně postiženým lidem, nemocným a vyobcovaným mimo společnost. Užasl. Co je to za náboženství, které vede k takové velkorysosti a lidskosti? Výsledkem byla jeho konverze (srov. T.E. Woods: Jak Katolická církev budovala západní civilizaci, str. 135).

Malomocenství

Zvláštní kapitolu vztahu k trpícím představuje problematika malomocných. Právě tato nemoc byla považována za obzvlášť těžký trest za závažný hřích. Společnost malomocné izolovala jednak z náboženských, jednak z hygienických důvodů (aby se nákaza nerozšířila). Malomocný podle židovských

1 Tento úryvek z evangelia sv. Jana není v žádném případě „důkazem“ pro reinkarnaci, čili stěhování duší, jak tvrdí stoupenci tohoto bludu. Pro Židy byla pohanská víra v reinkarnaci rouháním, nemáme pro ni doklad ani ve Starém zákoně, ani v rabínské literatuře. Pouze některé sekty farizejského původu toto zastávaly, byly však označeny za heretické a octly se mimo oficiální židovstvo.

předpisů musel žít úplně o samotě mimo civilizaci, a když se přiblížil k nějaké vesnici, měl přikázáno zvonečkem na sebe upozornit, případně volat: „Nečistý, nečistý...“ To znamenalo, že malomocnoství bylo chápáno nejen zdravotně, ale také nábožensky a mravně jako něco špatného. Nikdo se nesměl k malomocnému přiblížit, maximálně jako skutek lásky mu mohl nechat na nějakém místě jídlo. Pouze když malomocný zjistil, že se uzdravil, měl povinnost navštívit kněze v chrámu, podstoupit rituální očistu a nechat si „úředně“ potvrdit, že je nemoci zbaven.

Ježíš Kristus i tady bourá veškeré předsudky. S malomocnými se s láskou stýká a mnoho jich uzdravuje, jak dokládá celá řada míst v evangeliích. Tím opět upozorňuje své současníky, že i tito ubožáci jsou lidé, k nimž je třeba přistupovat jako k bratřím a sestřím. Církev tuto Kristovu myšlenku realizovala ve všech dobách a staletích. Její dějiny jsou obzvláště poznamenány péčí o malomocné.

Již ve starověkých špitálech, zakládaných biskupy a mnichy, existovala oddělení pro malomocné. Ve středověku, konkrétně ve 12. stol., vzniká rytířský řád sv. Lazara, jenž měl péči o malomocné ve svých řádových regulích. Jeho zakladatel Lazar byl sám malomocným, v řádu museli malomocní žít společně se zdravými, samozřejmě při respektování nezbytných hygienických předpisů. Představeným každé komunity musel být pokaždé malomocný, aby nevznikl dojem, že malomocní stojí „níže“ než zdraví (srov. C. Bühlmeyer: Kirchengeschichte II, str. 239 aj.). Těž sv. František z Assisi zahájil na počátku 13. stol. svou misijní

a charitativní činnost mj. i péčí o malomocné, je známo, že také osobně jednoho malomocného políbil jako bratra v Kristu. Později církev zakládala pro malomocné zvláštní charitativní útulky, zvané leprosária, kde se jim dostávalo zdravotnické péče a veškerého zaopatření.

Novověké medicíně se podařilo malomocnoství ve vyspělých zemích vymýtit. To ale neplatí o mnohých národech Asie, Afriky a Oceánie, kam dosud pokrok lékařské vědy pronikl jen částečně.

SVATÝ FRANTIŠEK Z ASSISI OBJÍMÁ MALOMOCNÉHO

I tady šla církev příkladem. Kněz misijní kongregace Nejsvětějšího Srdce Ježíšova, nedávno svatořečený Belgičan **D a m i a n** Deveuster, obětoval ve službě malomocným na ostrově Molokai v Tichém oceáně v 19. stol. svůj život. Po druhé světové válce rozvinul francouzský katolický novinář Raoul Follerau s podporou církevních autorit velkolepou celosvětovou

akci na pomoc malomocným v Africe.

Existuje reálná naděje, že malomocnoství, zvané též lepra, brzy zmizí ze slovníku chorob. Prvořadou zásluhu křesťanství je zde nemožné popřít. Odborné léčení této choroby v novověku bylo těžko bylo myslitelné bez starověkého a středověkého soucitu s těmito lidmi, bez myšlenky, že jsou to naši trpící bratři a sestry, jimž je nutno pomoci. Ježíš Kristus a jeho následovníci byli prvními, kdo s touto ideou přišli a prosadili ji v průběhu dějin alespoň částečně do povědomí lidstva. Alespoň natolik, aby nikdy nescházela otevřená srdce, ochotná vidět v těchto postižených Krista, jenž se s nimi ztotožňuje.

Byl jsem svobodným zednářem

Za kulisy tajné společnosti

Německý katolický měsíčník „Kirchliche Umschau“ ve svém čísle 10/2009 zveřejnil rozhovor s Burkhardem Gorissenem, bývalým svobodným zednářem vysokého stupně zasvěcení. Ten r. 2008 toto utajené společenství opustil a stal se praktikujícím římskokatolickým křesťanem. Ve svém rozhovoru odhalil, že zednářství dneška zdaleka není spolkem neškodných exotů, nýbrž společenstvím moci, peněz a ideologického vlivu s jasně protikřesťanským zaměřením. Rozhovor zveřejňujeme ve zkráceném znění.

Foto: Klaus Schmidt

KU: Pane Gorissene, byl jste až do minulého roku příslušníkem lóže vysokého stupně zasvěcení. Můžete nám říci, jaká je vlastní hierarchie zasvěcení?

BG: Byl jsem příslušníkem tzv. skotského ritu. Tam se rozlišují první tři stupně, což je tzv. „modré zednářství“ – a další 4. až 33. stupeň, nazývané „rudým zednářstvím“. Členství v „modrých“ lóžích je nezbytnou podmínkou pro vstup do „rudých“ lóží. Rozdíl je v tom, že ti, kteří zůstávají v „modrém“ zednářství, vědí velmi málo nebo nic o rituálech a cílech „rudého“ zednářství.

KU: Jak vypadá zednářství v číslech?

BG: V Německu je v současné době 5 velkolóží a v nich je organizováno cca 13–14 tisíc zednářů. V USA jich jsou zhruba 4 miliony.

KU: Různí teoretikové „spiknutí“ rádi hovoří o obrovském vlivu lóží na stát, církev a společnost.

BG: Já mohu mluvit pouze o tom, co jsem sám zažil. Jsem přesvědčen, že mnozí katolíci by udělali lépe, kdyby se modlili, místo maření času různými spikleneckými teoriemi. Reálný vliv zednářství je samozřejmě velký, i když různý podle jednotlivých zemí. V USA např. byl posledním aktivním zednářem v úřadě prezidenta Gerald Ford. Stojí v jedné dlouhé řadě „zednářských prezidentů“ Washingtona, Tafta, Roosevelta a Trumana, abych jmenoval alespoň některé. V severských zemích Evropy zase zaujímají vysokí zednáři

vedoucí pozice v protestantských církvích. Také v Rakousku náleží k lóžovým bratřím někteří reprezentanti náboženství. Co se týká katolických kněží, tak jsem potkával v lóžích často jako hosty profesory Herberta Vorgrimmlera a Hanse Künga (r. 1979 zbaveného církevního souhlasu pro výuku z důvodu hlásání závažných bludů, pozn. red.). Oba dva nenáleželi k lóžím, ale zednáři byli jejich učením nadšeni a velmi si jich cenili.

KU: V dějinách ale zednářství hrálo bezesporu velkou roli...

BG: Obrovskou. Vyhlášení nezávislosti USA nebo Deklarace lidských práv jsou převážně dílem zednářů. Jejich ideologie směřuje jednoznačně k likvidaci katolické církve. V rituálu 30. stupně zasvěcení skotského ritu, zvaného *Rytíř Kádoš*, se mj. píše, cituji přesně podle vydání z r. 2003: „Chceme se pomstít každé světské a duchovní diktatuře, proto jim vyhlášíme neúprosný boj. Přitom je nám lhotejně, jestli tato diktatura je dílem vysoko, nebo nízko postavených, jestli za nimi stojí papežská tiara, nebo mnišská kutna...“

KU: Jak vypadal konkrétně vliv zednářství?

BG: Francouzská revoluce by byla bez zednářství nemyšlitelná. Voltaire, Rousseau, Danton, Mirabeau, ti všichni byli zednáři právě tak jako Robespierre, jehož nazval lóžový bratr Heine „kravou rukou Rousseaua“. Rovněž je třeba jmenovat Guillota, zednáře, jenž se pokusil legitimovat

svůj vraždící stroj, nazvaný po něm „guillotina“, „humánními“ důvody.

Zednářem vysokého stupně zasvěcení byl také Giuseppe Mazzini, krvavý diktátor tzv. Římské republiky r. 1848. Jeho stoupencem byl také italský nositel Nobelovy ceny Carducci, další vysoce postavený svobodný zednář, jenž napsal v 70. letech 19. stol. hymnu k oslavě satana. Ta byla zpívána r. 1917 při pochodu zednářů před Vatikán, kde rozvinuli transparent, představující vítězství Lucifera. Sv. Maxmilián Kolbe, pozdější hrdina blíženecké lásky z Osvětimi, jenž byl toho svědkem, založil jako reakci na tuto událost *Rytířstvo Neposkvrněné*.

Kdo se domnívá, že zednáři při rituálu šlapou na kříž, tak se mylí. Skutečnost je mnohem složitější. Zednářství naopak zcela absurdně zahrnuje do svých rituálů i křesťanské prvky, k bibli chová úctu a Ježíše označuje termínem „velmistr“. To je ovšem v 18. stupni zasvěcení. Na vyšších stupních se již mluví o tom, že egyptská Isis nebo Horus jsou většími „velmistry“ než Ježíš, jistá berlínská lóže nejvyššího stupně zasvěcení je propojena se satanistickou skupinou *Fraternitas Saturni*. Všechno je podřízeno tzv. Velkému architektovi vesmíru, přičemž nikdo ze zednářů není schopen definovat, kdo to má konkrétně být.

Zednáři uznávají Krista pouze jako jednoho z mudrců, jako filozofa a náboženského myslitele, nikoli jako Syna Božího. Kladou ho na stejnou úroveň s pohanskými bohy a s jinými zakladateli světových náboženství, aniž jim vadí, že ti učili něco naprosto jiného než Ježíš. To plně odpovídá

„diktatuře relativismu“, před níž varoval ve své nástupní řeči nynější papež Benedikt XVI.

KU: Můžete jmenovat některé současné politiky, kteří jsou zednáři?

BG: Mohu říci, že např. v Německu zednáři nemají zájem obsadit místo spolkového kancléře. Žádný z nich nikdy nebyl lóžový bratr. Zato na úrovni zemských vlád a starostů velkých měst je většina politiků v lóžích. Já sám jsem kdysi „zednářsky“ pohřbíval kolínské starostu. Z jiných evropských státníků, kteří mi byli známi jako zednáři, mohu jmenovat francouzského prezidenta Françoise Mitteranda nebo rakouského kancléře Freda Sinowatze. Zednáři ale zaujímají důležité pozice v ekonomické sféře, jde o tzv. „obchodní zednářství“.

KU: Co způsobilo, že jste se vrátil ke katolické víře?

BG: Šlo o náhodnou návštěvu německého mariánského poutního místa Kevelar. Koupil jsem si tam jako „suvénýr“ růženec. Vtom jsem si náhle vzpomněl, jak se ho modlívala moje babička za dob mého dětství. Najednou mi začala zrnka růžence „klouzat“ mezi prsty a já jsem se s překvapením přistihl, že odříkávám Otčenáš a Zdrávas Maria.

Náhle jsem zjistil, že vlastně jsem věřící katolík. Potom už nebylo těžké rozpoznat, že katolická víra a zednářství se navzájem vylučují. Z vlastní zkušenosti vím, že být křesťanem znamená být šťastným, což zednářství není schopno člověku nabídnout.

KU: Pane Gorissene, děkujeme za rozhovor.

*Rozhovor vedl Jens Mersch,
překl. -ak-*

- ◆ Zednáři popírají, že existuje možnost objektivně poznat pravdu.
- ◆ Relativismus každé pravdy představuje základ zednářství. Svobodný zednář odmítá víru v jakékoli dogma a netoleruje žádné dogma ve své lóži. Kvůli tomuto přesvědčení zednáři odmítají každý dogmatický postoj a všechny instituce založené na křesťanství, mezi nimiž vyniká katolická církev, vnímají jako místo, kde je činěn nátlak na svědomí.
- ◆ Podle zednářů si každý člověk sám může libovolně tvořit pojem Boha.
- ◆ Ústřední místo v zednářských rituálech zaujímá pojem „Velký architekt vesmíru“. Bůh však není chápán jako „Někdo“, ale pouze jako „něco“.

Komu vadí kříž ve škole?

foto: www.thelope.com

Nedávné rozhodnutí Evropského tribunálu pro lidská práva ve Štrasburku, že v italských školách nesmějí viset kříže, protože „urážejí přesvědčení ateistů“, narazilo na ostré protesty evropských katolíků. Skandální rozsudek byl vynesen na podnět Italky a bojovné ateistky Lautsie-Albertinové, kterou prý „uráží“, když se její děti musí ve třídě koukat na krucifix na stěně.

Zajímavé! Italové jsou hrdí na dějiny antického římského impéria. Proto v italských školách nejsou umístěny jenom kříže, ale též busty antických bohů (Jupitera, Neptuna, Minervy atd.) a vládařů (Caesara, Augusta, Marka Aurelia aj.). Proč dotyčné dáme nevadí i ony? Proč pouze kříž?

Odpověď je geniálně jednoduchá. Věří snad dnes někdo v historickou existenci „hromovládného“ Jupitera? I malé dítě ví, že se jedná o vybájenou bytost. Uctívá v této době ještě někdo Caesara jako boha? Všem je jasné, že šlo o pouhého člověka – diktátora z dávné minulosti. Jupiter i Caesar mohou být předmětem mého zájmu, ale nemají a nikdy nebudou mít vztah k mému konkrétnímu životu, k mému bytostnému já. Proto jejich busty nikoho nedráždí, nikdo nepožaduje jejich odstranění. Kdyby to snad někdo „z důvodů svědomí“ chtěl, tak se právem setká s potukáním na čelo. Štrasburský tribunál, pokud by se tím vůbec zabýval, by určitě nerozhodl v jeho prospěch.

Kristus však není ani Jupiter, ani Caesar. Paní Albertinová i štrasburský tribunál, byť proti svému záměru, dokazují, že tento muž visící na kříži není

pouhým kusem historie, nýbrž někým, kdo aktuálně promlouvá k nitru současného člověka. Kdyby tomu tak nebylo, zaujaly by ke kříži stejně „tolerantní“ postoj jako k bustě Minervy nebo Augusta. Jenže Kristus na kříži nutí k vyslovení otázky: Proč vlastně byl tak krutým způsobem popraven? Někde z podvědomí vyplnou na povrch zlomky náboženských znalostí: On, Bohočlověk, podstoupil tuto smrt dobrovolně pro každého člověka, aby ten mohl být navěky spasen. Tato informace se minimálně jednou za život dostala k sluchu i těm Evropanům, kteří byli vychováni v ateismu, pokud mají aspoň základní kulturní přehled. Při pohledu na kříž se musí ptát: Zemřel tento Žid před dvěma tisíciletími také za mne, abych se i já dostal do nebe?

A jsme u kořene odpovědi na otázku, proč právě kříž vadí. Je pro každého člověka, ateisty nevyjímaje, mementem, že tento pozemský život není to poslední. Jestliže chci mít plnost života i po smrti, potom nesmím klást hlavní důraz na pomíjivé pozemské zájmy: blahobyt, kariéru, požitky, zábavu... Prvořadý akcent na tyto po výtce pseudohodnoty vede nakonec k jednání proti přirozenému mravnímu zákonu, jak ho zprostředkovává svědomí. Pokud projevim souhlas s Ježíšovou nabídkou nebe, musím se takového jednání zříct: bezohlednosti a bezcitnosti vůči druhým, podvodů, smilstva, vražd nenarozených dětí eufemisticky zvaných potraty, vražd starých bezmocných osob nazývaných eutanazie atd.

To všechno i ateista při pohledu na kříž cítí, i když nedokáže hlas svědomí přesně pojmenovat.

Reakce může být dvojitá: Buď se začne ve svém nitru vážně problémem zabývat a seriózně uvažovat o životě, nebo se rozčílí, protože vzdát se pohodlného života ve hříchu, často i na úkor druhých, vyžaduje mravní odvahu a sílu. Kříž a hlavně „ten na něm“ – na rozdíl od soch antických bohů – po dnešním člověku cosi chce, proto ta „tolerantní“ lhostejnost vůči nim, ale zběsilá agrese proti symbolu naší spásy. Už stařec Simeon přece řekl Panně Marii o Ježíši, že On je „znamením, jemuž budou odporovat“.

Takže z verdiktu štrasburského tribunálu je možno se i radovat – ačkoliv to zní podivně. Jestli kříž někoho v Evropě dráždí a provokuje, jestli se jeho přítomností ve školách musí zabývat i nejvyšší soudní orgány, tak je katolická víra na tomto svěstadílu dosud stále živá a nelze mluvit o „sektarizovaném“ kontinentu. Ještě ne, ještě tady satan nezvítězil, ještě Bůh „není zcela mrtev“, jak kdysi český filozof Vítězslav Gardavský parafrázoval známý Nietzscheho výrok o „smrti Boha“. Ta by paradoxně nastala teprve tehdy, kdyby naopak kříž už nikomu nevadil a všichni by kolem něj procházeli stejně lhostejně, jako procházejí kolem soch pohanských bohů a císařů.

Argument, že prý „kříž je symbolem náboženské nesnášenlivosti, v jehož jménu se prolévala krev...“, jímž paní Albertinová a její stoupenci

vysvětlují svoji nenávisť k tomuto symbolu, naprosto postrádá logiku. I když je smutná pravda, že k odsouzeníhodným skutkům „ve jménu kříže“ docházelo, bylo toho podstatně méně, než se lze dočíst v protikatolické literatuře. Ta vychází ze zcela zkrleslého a nepravdivého pohledu na církevní dějiny. Ale i kdyby všechny tyto lži byly realitou, tak krucifix sám o sobě vypovídá o něčem zcela jiném: o úžasné lásce Boha k člověku, která vášnivě sledovala jeho záchranu pro věčnost. Člověk se má snažit tuto Boží lásku ve vztahu k bližním napodobit. V symbolu kříže tak každý, kdo je objektivní, i ateista, odhalí maximální humanismus a výzvu k prokazování dobra druhým.

A ještě otázka odpůrcům kříže: Jestliže vám vadí krucifix jako „symbol krutosti a nesnášenlivosti“, proč vám nevadí znaky bolševické totality, přítomné na veřejných prostranstvích nejen v zemích bývalého komunistického bloku, ale i leckde na Západě, často právě v Itálii? Vždyť ateistický komunismus má na svědomí v uplynulém století cca 100 milionů nevinných lidských životů, což je za pár desetiletí několikatisíc násobek počtu obětí středověké náboženské nesnášenlivosti za zhruba 500 let! Bolševické symboly, které jsou skutečnými znameními „krutosti a nesnášenlivosti“, však paní Albertinové aj. patrně nevadí. Jaký by byl asi rozsudek štrasburského tribunálu v jejich případě?

Běsnění proti kříži v současné Evropě je zatím nejtvrďší akcí liberálů a socialistů proti katolické církvi. Souvisí to s již léta trvajícím bojem proti rodině a proti nenarozenému i končícímu životu. Kříž je nejsilnější a nejpůsobivější připomínkou těchto nezastupitelných hodnot lidské společnosti, je tedy jasné, proč právě on musí z veřejných míst pryč.

Braňme tedy přítomnost kříže všude, kde je to možné. I u nás je to aktuální, i když jinak než v Itálii. Kolik kamenných či dřevěných křížů je např. ničeno při rozšiřování silnic nebo při zástavbách dříve zemědělských ploch! Dokud zde bude kříž, ať už venku na rozcestí či na poli nebo uvnitř v budově, dotud zde bude také víra. Možná omezená pouze na malá společenství, ale bude. Právě tyto komunity se mohou stát zárodkem jejího příštího rozkvětu. Známe přece Kristovo podoběnství o malém hořčičném zrnu, z něhož nakonec vyroste košatý strom. Nebojme se tedy a důvěřujme Pánu!

Modlitba ke sv. Kříži

Buď pozdraven, životodárný Kříži,
vždyť ty jsi dal světu velikou milost.

Buď pozdraven,
ty nepřemožitelné
znamení vítězství pravé zbožnosti,
ty bráno ráje,
ty oporo věřících,
ty hradbo církve,
ty nepřemožitelná zbrani,
ty nepříteli démonů,
ty slávo mučedníků,
ty pravý skvoste,
ty jsi daroval světu velkou milost!

modlitba křesťanského Východu

Antikatolicismus španělské vlády

Konflikty mezi katolickou církví a socialistickou vládou premiéra Josého Zapatera ve Španělsku jsou neustále předmětem zájmu světových médií. Ihned poté, co se Zapatero chopil moci, byla ze škol odstraněna výuka náboženství a z učebních osnov jednotlivých předmětů musely zmizet všechny zmínky o křesťanství a křesťanské morálce. Vláda prosadila liberalizaci rozvodové procedury a legalizovala „manželství“ homosexuálů s právem adopce dětí. Podporuje a snaží se ve parlamentě prosadit úplnou svobodu potratů „na požádání“. Vzniká otázka, proč existuje v této tradičně katolické zemi tak silný protikatolický fundamentalismus a tak ostrá společenská polarizace?

To má své historické kořeny. Již od 18. stol., od éry osvěcenství, probíhá ve Španělsku systematická politická válka zednářů, liberálů a socialistů proti katolické církvi. Ta dosáhla svého vrcholu ve 30. letech 20. stol. R. 1931 došlo k protimonarchistickému převratu. Král byl svržen, země se stala republikou. Vláda zrušila většinu řeholních řádů, zabavila církevní majetek, odstranila ze škol výuku náboženství a zakázala veškerou tzv. „náboženskou propagandu“, pod níž zařadila i veřejná procesí, církevní svatby a pohřby. Proti tomu ostře vystoupili španělští biskupové. Toledský arcibiskup kardinál Pedro Segura napsal v pastýřském listu: „Když zůstaneme ‚tíši a nečinní‘, když se poddáme apatii a strachu, tak nemáme právo naříkat...“

Po uklidnění situace r. 1933 však nastoupila r. 1936 nejkřutější éra pronásledování katolické církve v dějinách Španělska, srovnatelná s genocidou ve francouzské Vendée za Velké francouzské revoluce

a s likvidací církve bolševiky. V letech 1936–1939 byla vyvražděna čtvrtina všeho duchovenstva země. Rukama revolučních katů zahynulo 13 biskupů, 4 184 kněží, 2 365 řeholníků a 283 řádových sester. V některých diecézích bylo vyvražděno až 90 procent kněží!

O život přišlo pro svoji víru více než 300 tisíc katolických laiků. Španělští biskupové v poselství biskupům celého světa r. 1937 napsali: „...lze říci, že v dějinách západních národů nenalzáme tak hromadné barbarství, takovou koncentraci útoků na základní práva Boží, lidské osoby a společnosti...“

Zapaterova socialistická vláda, která je u moci od r. 2004, cílevědomě navazuje na tyto tendence bojovného antikatatolicismu. Otevřeně se hlásí k závěti republikánského prezidenta Azani z r. 1931. Tento fanatický antiklerikál dal najevo svoji radost z toho, že Španělsko „přestalo být katolické“, a vyzval k pokračování v boji proti církvi.

V něčem se ale současní španělští socialisté přepočítali. Španělský episkopát, duchovenstvo a laická sdružení vystoupily proti jejich záměrům s takovou energií, že vláda byla šokována. V masovém nákladu se začaly objevovat publikace vysvětlující katolické stanovisko v záležitostech bioetiky a sexuální morálky. Biskupové a katolické organizace dali jasnou odpověď na protikatolickou aktivitu vlády. Pořádají se masové demonstrace katolíků proti snahám liberalizovat potraty a na obranu výuky náboženství ve školách.

Na druhé straně ale ve Španělsku stále fungují přehrady mezi lidmi v důsledku nedávné minulosti. Krvavý teror socialisticko-komunistické vlády let 1936–1939 a dramatická občanská válka vedly mnoho duchovních k sympatiím vůči povstaleckému generálu Franciskovi Frankovi, jenž se r. 1939 ujal vlády jako „caudillo“ (vůdce) národa. Tato skutečnost je živá v paměti mnoha Španělů a je dodnes

využívána jako argument proti církvi. Levice obviňuje církev tehdejší doby, že nezachovala v konfliktu republika kontra Franco neutralitu. Současné církvi předhazuje, že stále otevírá tyto rány, mj. nedávným blahorečením několika stovek mučedníků pronásledování let 1931–1939. Jde o ideologický a politický argument, motivovaný antikaticismem. Prelát Vicente Cárceles Ortí, autor znamenité knihy „Mrak nad oltářem. Pronásledování církve ve Španělsku 1931–1939“ správně píše, že „tyto blahoslovené oběti nejsou povýšeny na oltář jako mučedníci občanské války, ale jako mučedníci náboženského pronásledování, kněží, seminaristé a řeholnice se přece neúčastnili občanské války, ale byli vražděni z nenávisti k víře! ...krom toho je třeba objasnit jednu skutečnost: kdo v těchto letech bojoval na straně republikánů, nebojoval za demokracii a svobodu, ale za režim podle sovětského vzoru! Generál Franco měl pravdu, když tvrdil, že bojuje s komunismem. Kdyby ne-

zvítil Franco, měli bychom tady „Španělskou sovětskou republiku“.“

Zapaterismus, čili bojovný antikaticismus, představuje dnes experiment analyzovaný v celé Evropě. Zdá se, že Španělsko se stalo „pokusným králikem“, na němž se testuje nejnovější technika dechristianizace Evropy. Odpůrci církve zjišťují, jak daleko až mohou jít. Vyvolá tento útok na křesťanské principy probuzení katolíků, kteří se už delší dobu zdají moderním laicizátorům bezbranní a zpacifikovaní? Kéž Bůh dá! Reakce španělské církve je velkou nadějí pro celý evropský kontinent.

*Jan Maria Jackowski,
Nasz Dziennik 24. 11. 2009,
překl. redakce*

Skandální Nobelova cena!

Norský parlamentní výbor rozhodl 10. října, že udělí Nobelovu cenu míru americkému prezidentovi Baracku Obamovi. To vyvolalo mezi ochránci nenarozeného života obrovskou vlnu rozhořčení. Je totiž známo, že Obama důsledně hájí svobodu vražd nenarozených dětí. Ještě jako guvernér státu Illinois zablokoval se svými stoupenci občanskou iniciativu, která usilovala o zákonnou povinnost ponechat naživu a zahrnout lékařskou péči každé dítě, jež přežije umělé potrat.

K tomu několik informací: R. 1973 Nejvyšší soud vydal zločinný rozsudek – závazný i dnes – povolující zabít i 9měsíční zdravé nenarozené děti. To v USA probíhá tak, že do 10 týdnů těhotenství se podávají pilulky, jež děti v těle matky usmrcují, především RU 486 (jejím prvním producentem byla firma vzniklá z německé IG Farbenindustrie, která vyráběla cyklon B do plynových komor v nacistických koncentracích). Děti od 3. do 6. měsíce těhotenství jsou zabíjeny chirurgicky kyretou nebo vysáním, od 6. do 9. měsíce pak tím, že se do dělohy matky vstříkne otravná látka, která plod usmrtí, načež se vyvolá porod mrtvého dítěte. Někdy se ale stává, že dítě přesto takový zákrok přežije. Pokud si matka přeje, tak je

foto: dimpost.wordpress.com

zahrnuto normální péčí jako novorozenec, pokud ne, tak je ponecháno zcela bez pomoci a umírá hladem a zimou.

Obránci života státu Illinois požadovali, aby zákon chránil děti, jež takto přežijí potrat. Projekt byl však zablokovan nynějším laureátem Nobelovy ceny míru! Dodejme jen, že ve shodě se zločinným zákonem jsou i devítiměsíční děti zabíjeny bez znetcitlivění, takže umírají ve strašných bolestech.

V převolební kampani Obama nejenže podpořoval platný americký potratový zákon, ale sliboval také zrušení klauzule prezidenta Bushe, která umožňovala slušným pracovníkům ve zdravotnictví odmítnout provést potrat nebo se na něm spolupodílet. Po vítězných volbách vyčlenil 1 miliardu dolarů

z peněz daňových poplatníků na financování a propagaci potratů a antikoncepce na celém světě.

Aktuálně probíhá na celé zeměkouli velká válka s nenarozenými lidmi, počatými dětmi. Každý den jich je na celém světě zabito cca 140 tisíc, což znamená, že denně hyne při potratech více lidí, než zemřelo Japonců po svržení atomové bomby na Hirošimu a Nagasaki v r. 1945. Tuto obrovskou, totální a strašlivou válku Barack Obama – lauréat Nobelovy ceny míru (!) podporuje a spolufinancuje!

Velký obránce míru a zastánce nenarozených dětí papež Jan Pavel II. řekl v polském Kaliszu: „Chci vám připomenout slova Matky Terezy, adresovaná účastníkům Mezinárodní konference OSN na téma populace a rozvoje: *„Mluvíím k vám z hloubi srdce – ke každému člověku ve všech zemích světa... k matkám, otcům i dětem... Každý z nás je zde díky Boží lásce, která nás stvořila, a lásce našich rodičů, kteří nás přijali a uvedli do života. Život je nejkrásnějším darem Boha. Proto s tak velkým zármutkem sledujeme, co se děje na mnoha místech světa. Život je záměrně ničen válkou, násilím a potratem. Ale my jsme přece byli Bohem stvořeni k vyšším věcem – abychom milovali a byli milováni. Mnohokrát jsem opakovala – a jsem*

si tím jista – že největším nebezpečím pro mír je dnes potrat. Když je matce dovoleno zabít vlastní dítě, co může zadržet tebe i mne, abychom se navzájem nepozabíjeli?...‘ A já vám chci z tohoto místa jen zopakovat, co jsem řekl již dříve: Národ, který zabíjí své vlastní děti, je národem bez budoucnosti.“

Zaslouží si Obama ve světle těchto slov bl. Matky Terezy, připomenutých Janem Pavlem II., Nobelovu cenu míru? K tomu lze ještě připočíst výrok stigmatizovaného otce Pia, který nazval potrat „ohavným zločinem“ a „genocidou dětí“.

Dosavadní činnost prezidenta Obamy je podporou velké války s nenarozenými lidmi a vytvářením skutečného ohrožení míru! Říci, že toto rozhodnutí norského Výboru pro udělení Nobelovy ceny je kompromitací, znamená ještě přílišnou mírnost tvářii v tvář takovému zločinu. My, lidé věřící ve všemohoucího Boha, otce všech lidí, nesmíme ale ztrácet naději. Musíme se hodně modlit o Boží milosrdenství a obrácení každého člověka, který vykonává nebo podporuje potraty, samozřejmě i prezidenta USA Baracka Obamy.

*Žródlo 8. 11. 2009,
překlad redakce Immaculaty*

Modlitba papeže Jana Pavla II. k Panně Marii

25. 3. 2004 na náměstí sv. Petra

Neposkvrněné Srdce! Pomoz nám překonat nebezpečí zla, které se tak snadno zakořeňuje v srdcích dnešních lidí a které ve svých nedozírných důsledcích už zatěžuje současný život a zdá se, že chce zatarasit cestu do budoucnosti.

Od hladu a války, vysvoboď nás!

Od atomové války, od nevypočitatelného sebezničení, od jakéhokoliv druhu války, vysvoboď nás!

Od hříchů proti lidskému životu už od jeho prvního počátku, vysvoboď nás!

Od nenávisli a pohrdání důstojností Božích dětí, vysvoboď nás!

Od jakékoliv nespravedlnosti v životě společenském, národním i mezinárodním, vysvoboď nás!

Od lehkomyšlného přestupování Božích zákonů, vysvoboď nás!

Od pokusů rozrušit v srdcích lidí pravdu o Bohu, vysvoboď nás!

Od ztráty rozlišování dobra a zla, vysvoboď nás!

Od hříchů proti Duchu svatému, vysvoboď nás, vysvoboď nás!

Vyslyš, matko Kristova, toto volání naplněné bolestí všech lidí! Naplněné bolestí celé společnosti!

Pomáhej nám silou Ducha svatého přemáhat všecken hřích: hřích člověka a „hřích světa“, hřích v jakékoliv podobě.

Ať se znovu ukáže v dějinách světa nekonečná spásná síla vykoupení: síla milosrdné lásky! Kéž zastaví zlo! Kéž promění lidská svědomí!

Ve Tvém Neposkvrněném Srdci kéž se ukáže všem světlo naděje! Amen.

Nejnovější poznatky o turínském plátnu

Některá italská média oznámila, že jistý italský chemik pomocí „středověké techniky“ zhotovil kopii známého turínského plátna s otiskem těla Pána Ježíše, čímž prý dokázal, že jde o falzifikát. Tento antiklerikální folklór je bezpochyby „správně“ načasován, protože na letošní rok ohlásil Svatý otec Benedikt XVI. výstavu této svaté relikvie.

Samozřejmě dotyčný chemik mohl znát barvy a různé chemické sloučeniny, používané ve středověku a s jejich pomocí vytvořit na nějaké látce věrnou kopii turínského plátna. Jenže podvod je tady absolutně vyloučen ze dvou důvodů. Ve středověku nebylo známo, že Ježíš nemohl být přibit za dlaně, neboť ty by se protrhly a tělo spadlo. Hřeby musely být vraženy za zápěstí. Na turínském plátně je to zachyceno správně, rány jsou viditelné za zápěstími. Rovněž tak nikdo ve středověku nebyl schopen namalovat obraz, který se při počítačové analýze jeví jako trojrozměrný, tedy jako reliéf. Dodejme, že to se nepodařilo ani zmíněnému chemikovi, kopie, kterou vyhotovil, postrádá trojrozměrnost výjevu na turínském plátně. Muselo tedy v něm být zabaleno skutečné tělo. Jak se ale mohlo dostat ven, aniž by došlo k rozmazání skvrn? Na tuto otázku nabízí jako jedinou odpověď pouze zázrak Zmrtvýchvstání.

Existuje samozřejmě ještě mnoho dalších důkazů, že turínské plátno není falzifikátem. Obraz na plátně není namalován, jak zjistil již koncem 19. stol. Secondo Pia, je to totiž fotografický negativ. Výzkum pylových zrněk na plátně, provedený švýcarským kriminologem Maxem Friem, prokázal palestinský původ plátna, neboť jde o rostliny, které jinde nerostou. To nedávno potvrdil také profesor jeruzalémské univerzity Avinoam Danin. Otisk mince na oku, viditelný pod mikroskopem, ukazuje na vládu Pontia Piláta v Palestině. Stopy po krutém bičování, rozbitý nos a rány na hlavě po trnové čapce (nikoli koruně, jak je běžně znázorňováno), pokrývající celou plochu hlavy, souhlasí překvapivě přesně s biblickými zprávami o ukřížování Ježíše Krista, čehož by středověký

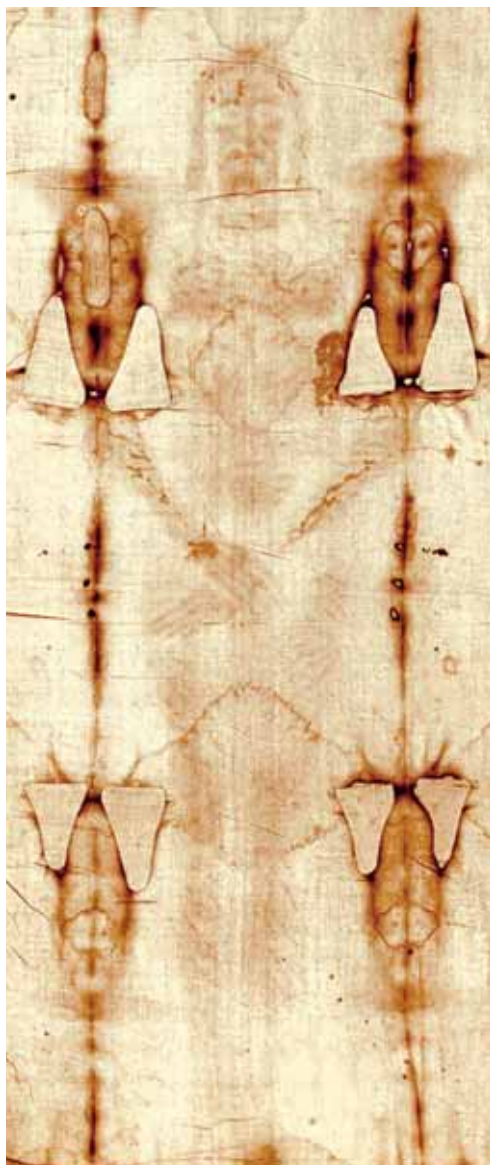

Foto: Archiv

falzifikátor nebyl schopen. Rakouský profesor Wolfgang Waldstein nadto ještě ve své čerstvě publikaci „Nejnovější poznatky o turínském plátnu“ poukazuje na nápadnou závislost pozdně antických a raně středověkých ikon zobrazujících Krista na tváři z turínského plátna.

Kirchliche Umschau 11/2009, překl. -kb-

Hledání důvěry

I. část

Svatba. Z každého pohybu, pohledu i přitisknutí je cítit, jak se Míla s Jendou mají rádi. Při slibu se drží za obě ruce – stojí tak proti sobě a jeden druhého objímají očima. Svatebčané takřka nedýchají vzrušením a skromný kněz, který jim svazuje ruce, potvrzuje, že on je pouze svědkem církve. Vždyť svátost si udělají snoubenci sami. Vědí to, a tak rozhodující slova svého života říkají samotnému Ježíši. Až do dnešního dne při společné modlitbě prosili: „Ježíši, dej nám svou lásku.“

Modlí se tak i po svatbě. Přitom vzpomínají na svatební hostinu. Radost, zpěv, tanec, zdařilé společenství dosud vzájemně neznámých rodin.

Míla několikrát opakuje: „Bylo to krásné.“

„Bylo – nezapomenutelné,“ přitaká Jenda.

„Teď teprve chápu, proč Ježíš přirovnal nebe ke svatební hostině.“

„Máš pravdu, také jsem si vždycky říkal, proč Ježíš nemluvil o nebi jako nějakém ráji, který se nedá se zemí srovnávat. Teď mu za nebe jako svatební hostinu děkuji.“

Nový rozkvet lásky prožívají Míla s Jendou v manželském objetí. Jak do něho rádi utíkají, když na ně doléhají všední starosti. Jenda se sžívá s novým zaměstnáním ve strojírenském závodě, podstupuje rekvalifikaci, bojuje v názorových střetech s kolegy. A co teprve shánění „hnízdečka“, ve kterém by založili rodinu! Bydlí zatím na svobodárce nemocnice, kde je Míla oblíbenou zdravotní sestrou. I zde vůbec neváhají, zda mít či nemít dítětko. „Však se Pán postará,“ říkají svorně.

Ale dítětko nepřichází.

Modlí se, prosí, doufají. Měsíční cyklus jim stále více připadá jako výstup na vysokou horu. Rádi jej stále znovu podstupují. Ale když už se rozbíhají k vrcholu a dokonce i dvacátý osmý den mají za sebou a vrchol je už tak blízoučko, padají v den následující. Úplně na dně sbírají síly k novému výstupu. Vzájemně se utěšují a spolu se modlí: „Bože, moc prosíme o dítětko.“

I rodiče touží po vnoučátku. Ale nenaléhají. Naopak „mladé“ utěšují: „Stejně nemáte kde bydlet. Až budete mít byt, tak dítětko přijde.“

Po roce hledají pomoc u lékaře. Vypadá to dobře, žádný závažný nález nemají. Míla jáásá: „Díky Bohu. Je to jenom funkční porucha, dá se to překonat.“

„Funkční nebo nějaká jiná! To je mi jedno. Proč nám doktor nepomůže, abychom dítětko měli?“ zlobí se Jenda a navrhuje výměnu lékaře.

„V lékaři to není,“ nesouhlasí Míla.

„Tak v kom to je?“

„V nás. V životním prostředí, které zpomaluje spermie. Víš, kolik hormonů z antikoncepcie se vyloučí do koloběhu vody? A to na nás působí. Je nás už patnáct procent, kteří nemůžeme mít děti.“

„Tak co budeme dělat. Přece nám doktor musí pomoci!“

„Nemusí! Rozumíš? Nemusí. To je iluze dnešního člověka, že medicína může všechno. Všude v televizi a v reklamách slyšíš a vidíš rozesmáté mladé lidi. Kvalita života je tam dostupná každému. Nemoc se týká jiných. A když přijde, tak si s ní doktoři poradí. A kdyby ne, tak je tu alternativní medicína.“

„Co to je?“

„Například lidová léčitelé. Ti přece dokáží ještě více než doktoři!“

„Tak půjdeme za nimi.“

„A necháme si kyvadélkem určit, co s námi bude. Nesmysly. Anebo ještě správněji: magie. Vyzývání zlého ducha. Tak to ne!“

„Myslíš?“

„Nemyslím, to vím.“

„Tak co budeme dělat?“

„Nic.“

„Musíme přece něco dělat! Nesnesu nedělat nic.“

„Máme dobrého lékaře. Nebude nás nutit do něčeho, co by odporovalo životu.“

„Co to je?“

„Umělé oplodnění, kde by umírala spousta zárodků. Rozumíš?“

„To je to oplodnění ve zkumavce?“

„Ano. To není cesta pro nás.“

„A tak co budeme dělat?“

„Pan doktor mi posílí cyklus a tobě se bude také snažit pomoci.“

„A to bude mít efekt?“
 „To nikdo neví. Ale musíme věřit.“
 „To je málo. Chci vědět, že nám to pomůže, nebo půjdeme jinam.“

„Kam? Žádný doktor ti nefekne to, co chceš slyšet.“

„Tak co budeme dělat?“

„Budeme se modlit. Rozumíš? Bůh může všechno.“

„Máš pravdu, ale...“

„Modlit se budeme a věřit.“

„Mílo, víš, já jsem si vždycky myslel, že se umím modlit. Ale teď vidím, že jsem nemožný. Jak těžko se mi věří, když si to nemohu zajistit sám.“

„Budeme věřit a důvěřovat spolu. Budeme se to učit spolu. Důvěra je jako skok do temnoty, kde nevidíme otevřenou náruč, ale ona tam je.“

„Budu se snažit.“

„Budeme se snažit spolu. Takovou důvěru chce po nás Ježíš, jestliže má udělat zázrak.“

„Ale já tu důvěru zatím nemám.“

„On nám ji dá, když ho budeme prosit.“

„To je zvláštní,“ přemýšlí nahlas Jenda. „Tak on po nás chce důvěru, a přitom nám tu důvěru dá. A co máme dělat my, když to dělá v nás vlastně on?“

„Modlit se. Prosit a doufat, že Bůh promění naše srdce. A on to udělá, když budeme vytrvale prosit.“

„Za jak dlouho?“

„Nevím. Ale určitě ta doba bude pro nás nejlepší.“

„A kdo ti toto všechno řekl?“

„Pan farář ve zpovědi. Řekla jsem mu o nás všechno. A on mi poradil to, co jsem ti teď řekla.“

V ten večer se v manželském objetí modlili, prosili a doufali. Spolu.“

Čas běžel od jednoho cyklu ke druhému. Výstup a pád, stále znovu. Přitom každé setkání s dítětem někoho jiného přinášelo bolest a pokoušelo se vyvolat beznaděj. Nejhůře jim bylo

Foto: Sonyae | Dreamstime.com

v jednu neděli, kdy pan farář kázal o tom, aby mladé rodiny měly děti. Nebylo to samozřejmě o nich, ale Míla i Jenda v kostele jako by cítili pohledy lidí v okolí – to káže o vás. Stokrát si pak doma říkali, že lidé v kostele tak třeba vůbec neuvažovali, ale smazat se to nedalo.

Po třech letech získali byt a k tomu právě prožívaný cyklus byl velmi nadějný. Také lékaři se křivka teplot líbila. Ale třicátý den ráno provinile oznámila Míla manželovi: „Opět nic.“

„Ne, ne, to není možné!“

„Je, Jeníku. Ale nebrbli. Bůh o nás ví.“

Končila postní doba, a tak Míla zazpívala: „Poděkujme Kristu Pánu za tu každou jeho svatou ránu...“

Přidal se k ní Jenda, když se modlil: „Dobrý Bože, žádný strach, žádné výčitky, žádný smutek. Je nám s tebou dobře, protože ty o nás víš. A když ty o nás víš, tak nebudeme brečet. Skáče do Tvé náruče, i když je kolem nás tma a nevidíme Tě.“

Krásné jaro prožívali tehdy Jenda s Mílou. Jejich láska v síle Boží milosti rostla. „Dej nám svou lásku!“ prosili vytrvale. „Děťátko si nevynucujeme, ale ty o nás víš. Ať se děje to, co ty chceš.“

Na začátku května, když voněly květy jabloní, svěřila se Míla Jendovi: „Jsem nějaká jiná, něco se se mnou děje.“

A dělo se! Testy potvrdily začínající těhotenství. Obrovská radost zaplavila srdce manželů. Od té doby svědčí, že děťátko jim Pán Bůh dal poté, když měli své hnízdečko a naučili se tehdy děkovat Bohu, i když neměli, co chtěli.

Josef Janšta

Rok kněží

Foto: Archiv

Drahe děti, nedávno jsme slavili Vánoce. Pán Bůh, který nás má velice rád, přišel a stal se člověkem.

Víte, že Pán Bůh je jeden ve třech osobách: Otec, Syn a Duch svatý. Člověkem se stal Syn, kterého poslal Otec, a Duch Svatý způsobil, že se stal člověkem a narodil se Panně Marii.

Přišel proto, abychom mohli mít krásnou duši jako oblečenou do svatebních šatů, abychom byli Božími dětmi, šťastnými a radostnými. Abychom měli rádi druhé lidi a mnozí z nich aby měli rádi nás. S ním se nemusíme ničeho bát, protože i v tom, co je těžké nebo bolestné, nám tím víc pomáhá a všechno nakonec dovede obrátit v dobré. Učí nás. Jak máme dobře žít, a pomáhá nám k tomu. Odpouští hříchy tomu, kdo jich lituje a chce se polepšit a upřímně se k němu obrátí. Vede nás, abychom jednou přišli do nejkrásnějšího domova ve věčné radosti. Nejbohatší dary vkládá do našich duší ve mši svaté a ve svátostech.

Proto povolal k sobě apoštoly. Pozval je, aby šli s ním. A oni uposlechli jeho pozvání a opustili všechno, své domovy, svá zaměstnání a šli s ním. Postupně jim říkal, že mají učit lidi tomu, čemu je on sám naučil. Že mají křtít ve jménu Otce i Syna i Ducha Svatého. Konat mši svatou, při které se on sám stává přítomným skrytý v podobě chleba a vína, které proměňuje hříchy ve svátosti smíření. Nemocným dávat posilu pro duši i tělo ve svátosti pomazání nemocných. Že mají často žehnat a tak vyprošovat všem Boží pomoc a ochranu, především ve významných chvílích života. Že se mají každý den za všechny modlit, za živé i zemřelé.

A pověřil apoštoly, aby světili své pomocníky a nástupce. Nástupci apoštolů jsou biskupové, jejich pomocníci zvláště kněží. Teď máme „rok kněží“. Od června 2009 do června 2010. Máme se zvláště modlit za to, aby jich bylo dost, a za to, abychom my kněží byli vždycky takoví, jak si to přeje Pán

Bůh, který říká v Písmu svatém: „Dám vám pastýře podle svého srdce.“ Pán Ježíš věděl, že v některých dobách a oblastech jich bude málo. Přirovnal je k dělníkům na Božím poli a řekl: „Žeň je hojná, ale dělníků málo. Proste proto Pána žně, aby poslal dělníky na svou žeň.“

Boží volání se projevuje například tím, že se v srdci některého chlapce ozve touha stát se knězem. Nebo se zamyslí nad slovy Pána Ježíše: „Žeň je hojná, ale dělníků málo.“ Nebo vidí, že mnoho lidí Pána Ježíše vůbec nezná, a vidí kostely, ve kterých není ve svatostánku Pán Ježíš, ani mše svatá, ani se nezpovídá, protože schází kněz. Nebo zná některého kněze a chtěl by být jako on. Anebo slyší nebo čte výzvy Svatého otce nebo biskupa. Při návštěvě naší republiky řekl Svatý otec v promluvě k mládeži: „Pokud vás Pán volá, abyste jej následovali ve služebném kněžství nebo v zasvěceném životě, nezdráhejte se odpovědět na jeho pozvání. Obzvláště v tomto roce kněží a osob zcela zasvěcených ve službě Kristu, Naději světa.“

I když se kněz zřekne vlastní rodiny a stává se služebníkem všech jako Pán Ježíš, ten mu to vynahradí stonásobně jinými radostmi a potom věčnou odměnou, jak to slíbil a stále tento svůj příslib plní.

Jistě i některé z Vás, chlapci, volá Pán Bůh ke kněžství a z Vás, dívky, k zasvěcenému životu. Modlete se za to, aby Vám Pán Bůh na této cestě přípravy stále pomáhal a chránil Vás. A také se modlete za to, aby bylo dosti dalších dětí, které uslyší v srdci toto Boží volání. Proste Pannu Marii o její přimluvu, aby Vaše modlitby doprovázela svou mateřskou láskou, jako když při svatbě v Káně Galilejské vyprosila první zážrak Pána Ježíše.

S přáním ustavičného Božího požehnání Vás všechny srdečně zdraví

Váš P. Bohumil Kolář

Kdysi dávno rostly na kopci v lese tři stromy. Diskutovaly o svých nadějích a ideálech, když tu první strom řekl: „Doufám, že se jednoho dne stanu truhlou plnou pokladů. Mohl bych být naplněn stříbrem, zlatem, drahocennými klenoty a drahokamy a ozdoben nádhernou dřevorezbu. Každý by viděl mou krásu.“

Potom druhý strom řekl: „Jednoho dne budu mocnou lodí. Budu převážet krále a královny a povezu je do všech koutů světa. Každý se bude cítit v bezpečí díky mé síle.“

Nakonec třetí strom řekl: „Chci růst, abych byl nejvyšším a nejrovnějším stromem v lese. Lidé mne uvidí na vrcholu kopce, vzhlednou k mým větvím a pomyslí na nebe, na Boha a na to, jak blízko k nim dosahují. Budu největší strom všech časů a lidé si mne zapamatují.“

Po několika letech se pod stromy objevila skupina dřevorubců. Když jeden z mužů přistoupil k prvnímu, řekl: „Vypadá jako silný strom, myslím, že budu moci prodat jeho dřevo tesaři.“ A začal ho kácet. Strom byl šťastný, protože se domníval, že tesař z něj udělá pokladnici.

Další dřevorubec se podíval na druhý strom.

„Mohl bych ho prodat do loděnice,“ usoudil a začal ho kácet. Strom byl šťastný, protože se chtěl stát mocnou lodí.

Když jiný dřevorubec přistoupil k třetímu stromu, prohlásil: „Z toho nic nepotřebuji.“ Přesto ho ale skácel. Strom se polekal, protože věděl, že když ho pokácí, tak jeho sny se nenaplní.

Když se první strom dostal k tesařům, vyrobili z něj jesle pro krmení zvířat. Umístili jej do chléva a naplnili senem. Jeho touha se tedy obrátila vničeč.

Druhý strom rozřezali a vyrobili z něj rybařský člun. To byl konec jeho snů, chtěl být přece velkou lodí.

Třetí strom byl rozřezán na velké kusy a ponechán sám ve tmě. Roky plynuly a stromy zapomněly na své sny.

Až jednoho dne přišli do chléva muž a žena. Žena porodila dítě a položila ho do sena v jeslích, které byly vyrobené z prvního stromu. Muž by si raději přál pro dítě kolébku, ale nebylo to možné.

Strom si uvědomil závažnost této události a poznal, že v něm leží „největší poklad všech dob“.

Léta plynula a jednou se skupina mužů objevila v rybařském člunu, vyrobeném z druhého stromu. Zatímco se plavili, strhla se veliká bouře a strom se obával, že není dost silný, aby muže udržel v bezpečí. Rybáři probudili spícího muže. On vstal a bouří utišil. Tehdy strom poznal, že vezl „Krále králů“.

Nakonec jeden muž nesl ulicemi třetí strom a lidé se mu posmívali. Když přišli na místo, přibíli toho muže na kusy dřeva z tohoto stromu stlučené dohromady. Vyzvedli ho do výše, aby zemřel na vrcholu kopce. Strom si uvědomil, že je tak blízko Bohu, jak dosud nikdo,

neboť „na něm byl ukřižován Ježíš“.

Poučení z tohoto příběhu? Když se ti zdá, že věci nejdou tak, jak by sis přál, vždycky věř, že Bůh má pro tebe svůj plán. Jestliže v něho vložíš svou důvěru, on ti dá veliké dary. Každý strom dostal, co chtěl, ale ne způsobem, jaký si představoval. Nevíme, jaké má Bůh s námi plány, jenom víme, že jeho cesty nejsou naše cesty, ale jsou vždycky ty nejlepší.

Neznámý autor

Zpracováno volně podle povídek Johanna Joergensena „Podobenství“, foto: Manfredxy | Dreamstime.com

Příběh

stromů

Poděkování

Chtěla bych se zpožděním poděkovat Panně Marii za vyslyšení mé prosby a splnit slib, který jsem dala. Prosila jsem Pannu Marii, aby mě chránila při operaci, aby to nebyla rakovina. Dopadlo to dobře.

Prosím tě, Pane Ježíši a Panno Maria, ochraňuj te též moje syny, vnuky, snachu ode všech zhubných i dalších nemocí.

Dále prosím o milosrdenství a ochranu Pána Ježíše a Matičku Neposkvrněnou, aby vzala celou naši rodinu pod Boží ochranu.

vděčná čtenářka ze severní Moravy

Z celého srdce bych velmi ráda poděkovala Pánu Ježíši, Panně Marii, Duchu Svatému a všem milým svatým za všechny milosti, dary a vyslyšené prosby. Především děkuji za milost setkání se Svatým otcem 28. září ve Staré Boleslavi a za dar počatého dítěte! Moc prosím všechny lidi dobré vůle o modlitbu za zdraví dítěte. Nadále prosím naši nebeskou Maminku o pomoc a ochranu pro všechny jí milé děti! Zároveň přeji všem čtenářům Immaculaty, všem ctitelům Neposkvrněné i všem bratrům minoritům vše dobré od Pána i sv. Panny v roce 2010!

To přeje a vyprošuje

Eva z Nové Paky, rytířka Neposkvrněné

Chci poděkovat Pánu Bohu, Pánu Ježíši, Panně Marii, sv. otci Piovi, ke kterému jsem se modlila nověnu, sv. Bernadettě a sv. Judovi Tadeášovi za vyslyšení mé prosby za moje uzdravení.

V loňském roce jsem na tom zdravotně nebyla nejlépe. Měla jsem zánět prsou. Naštěstí jsem nemusela na operaci. Chodila jsem na chirurgii na převazy. Teď je vše zcela v pořádku. Děkuji také sestřičkám z Doksan za modlitby a modlitby mých příbuzných.

Prosím dál o Boží pomoc a ochranu.

Božena V., rytířka Neposkvrněné

Před vánočními svátky jsem se ocitla v nemoci kvůli kolice pravé ledviny. Ultrazvuk a rentgen ukázal kamínek.

V noci před zákrokem jsem nemohla do půlnoci usnout. Už dříve jsem se modlila růženec a modlitby k Panně Marii a sv. Josefu, které jsem znala z paměti. A vtom mi přišla na mysl mariánská písnička: Ty nemocné uzdravuješ, o Matičko Hostýnská, chromým berle odhazuješ, Královno archandělská. Ty jsi naše milá matka... Celou jsem si ji v duchu zazpívala a ještě další. Ve 2 hod. v noci jsem pocítila takový klid a vyrovnanost, přestala jsem mít strach ze zákroku, a co víc, necítila jsem žádnou bolest. Ráno před zákrokem jsem šla na ultrazvuk a rentgen a kámen už tam nebyl. Nakonec se ocitl až v močovém měchýři, který mi jenom odsáli.

Vždycky, když jsem o něco prosila a utíkala se k Panně Marii Svatohostýnské, tak mě vyslyšela. Jí za všechno děkuji tisícerými díky a prosím, ať nás neopouští v naší bídě, v nemoci a v hodině smrti, ať nás posílí.

Vroucí díky, Maria a Ježíši.

věrná čtenářka z Moravy Marie

Chtěl bych touto cestou poděkovat našemu nebeskému Otcí, matce Boží, Panně Marii a také Judovi Tadeášovi za dar práce ve svých 57 letech (víme jaká je situace na trhu práce!). Přiznám se, že jsem „ke konci“ již polevoval v prosebné modlitbě... Bez práce jsem byl od května 2009 a nyní vykonávám činnost jako dispečer ve firmě.

vděčný Jan Štefl, Jihlava

Chtěla bych veřejně poděkovat naší Nebeské Matičce, P. Marii a sv. Anežce České za pomoc a ochranu ve všech nemocech a v těch nejtěžších chvílích.

Před pěti lety měl manžel vleklé vážné zdravotní problémy. Nakonec se doktoři shodli, že to bude pravděpodobně rakovina plic. Nastalo dlouhé dvouměsíční čekání na CT. Samozřejmě jsme se modlili k P. Marii a ke sv. Anežce. Výsledek CT? „Plice máte čisté.“

Jaká byla radost celé naší rodiny. Nebyl to přímo zázrak?!

Se mnou to bylo minulý rok podobné. Dlouhodobé teploty, zápal plic, žádné léky

nezabíraly. Výsledky všech vyšetření byly čím dál horší. Najednou byl zlom a vše je skoro v pořádku. Ještě jednou děkuji a prosím, Panno Maria, stůj při nás a chraň nás.

Modlete se a věřte, že Panna Maria nás nikdy neopustí.

citelka Tereza

Děkuji P. Marii, Andělu strážnému, že měli svou ochrannou ruku nad mým 7letým synem, který se při sjezdu na bobech velkou rychlostí naboural do betonového sloupu. Vyvázl jen s naraženou nohou.

Denně se k nim modlíme a vzdáváme díky za jejich ochranu nad ním.

S prosbou o zdraví a další ochranu celé naší rodiny

M. Hruboňová z Českého Těšína

Chci poděkovat Neposkvrněné za zázrak záchranu duše mého manžela. Jsem vdaná 40 let. Život jsem měla velmi těžký. Vychovala jsem tři děti. Byla jsem na všechno sama. Manžel vedl pijácký život. Celý život jsem při něm stála. Přes všechny těžkosti jsem se celým srdcem modlíla za jeho obrácení. S tímto úmyslem jsem chodívala na mariánská poutní místa a prosila, aby manžel zanechal špatnou cestu a vrátil se k Bohu.

Dne 10. října 2009 manžel onemocněl. Upadl do dlouhého komatu. Poté, co se probal, rozhodl se změnit život, vyzpovídal se, přijal Pána Ježíše ve svatém přijímání. I jeho zdravotní stav se podstatně zlepšil.

Požehnaná fyzická nemoc, která mu přinesla uzdravení duše.

vděčná B. K.

(přeloženo z polského Rycerza Niepokalanej 1/2010)

Vážená redakce,

chtěla bych Vám poděkovat za Váš překrásný časopis, který již léta odebíráám a obdivuji jeho vysokou kvalitu. Je to vždy jako pohlázení po duši. Vždy se na každé číslo těším, protože to mi potvrzuje, že dobří lidé žijí a že dobro je stále živé, i když v dnešní době ze všech stran velmi utlačované. Zároveň mi to potvrzuje, že jediné spolehnutí v životě je na Boží pomoc a přímluvy Panny Marie, které nikdy nezklamou a neselžou, ať se

děje cokoliv. Vždy, kdykoliv jsem, jak se říká, „na dně“ a úpěnlivě prosím o pomoc, jsem vyslyšena takovým způsobem, jakým bych to nečekala, a je to vždy krásné a povzbudivé v každodenním životě, který máme všichni plný různých křížů. Neboť jako křesťané máme kříž tak říkajíc ve své „pracovní náplni“. I když i my se mu mnohdy bráníme a odmítáme jej.

Nový rok v naší rodině nezačal zrovna šťastně, ale ne naší vinou. Byla jsem z toho poněkud „rozhozená“. A tak jsem se po několika náročných dnech vydala rovnou z práce do pražské katedrály na tříkrálovou bohoslužbu s kardinálem Vlkem.

Naprosto nečekaně jsem byla vybrána nést obětní dary ještě s jednou paní. Od otce kardinála jsme dostali růžence. Byla to pro mne pocta a nečekaná úžasná radost v mé situaci. Bylo to opravdu „betlémské světlo“ do nového roku. Celý den jsem toužila do katedrály jít, ale stále jsem nebyla rozhodnuta. Když jsem odcházela z práce, hned mi přijela tramvaj, která má zrovna objíždku a jela vlastně přímo na Pražský hrad. A tak bylo pro mne rozhodnuto. A tam jsem dostala nabídku nést dary. Nebylo tedy pochyb, Bůh vedl mé kroky do katedrály. Zdá se mi to symbolické, že jsem se všeho mohla zúčastnit, zvláště když budeme mít asi brzy nového arcibiskupa. Připadalo mi to jako osobní rozloučení s otcem kardinálem, který mi na cestu do příštích dní věnoval růženec jako dar od P. Marie.

vděčná Eva Kocmanová

Srdečně vás zdravím,

bydlím v Německu a rád odebíráám Váš časopis Immaculata, který je pojátkem mezi místem, kde žiji, a mou vlastí. Pokřtěn jsem byl v pozdějším věku. Rád navštěvuji poutní místa. Přeji Vám Boží požehnání v novém roce 2010.

Bohuslav Čechal, Frankfurt

Svou vděčnost dále vyjadřují:

Rytířka Ludmila z Moravy, Ladislava Lopraisová, Anna Hnilíčková.

O modlitbu prosí:

M. Krejčířová, Raymond Wiatr.

ZPRÁVY

Svatý otec přijal rezignaci kardinála Miloslava Vlka na pastorační vedení pražské arcidiecéze, kterou předložil v souladu s kán. 401 § 1 kodexu kanonického práva. Papež jmenoval arcibiskupem pražským Mons. Dominika Duku, OP, dosavadního biskupa královéhradeckého.

13. 02. 2010, *ts čbk*

Moskevský patriarcha o vztahu ke katolíkům a protestantům. Patriarcha Moskvy a celé Rusi Kirill řekl shromáždění biskupů, že se pravoslavná církev stále více blíží katolíkům, protože sdílejí pohled na situaci křesťanství v dnešním světě, jako je sekularizace, globalizace a eroze tradičních mravních principů. Na druhé straně se pravoslavní stále více vzdalují mainstreamovému protestantismu právě kvůli „stálé liberalizaci“ jejich světa. Protestantské církve příliš nepropagují křesťanské hodnoty a spíše se přizpůsobují světským standardům.

04. 02. 2010, *Asia News, Res Claritatis*

Před papežovou návštěvou Británie. Papež potvrdil svou návštěvu Británie, během níž proběhne svatořečení kardinála Newmana. Královna je znepokojena katolic-kou nabídkou vůči anglikánům, kteří mají mít možnost vytvořit vlastní struktury v rámci církve. Je možné, že plánovaný banket na počest papeže bude odřeknut. Nová pěvecká hvězda Susan Boyle naopak doufá, že při papežově návštěvě Skotska mu bude moci zazpívat.

02. 02. 2010, *Kathnet, The Telegraph, RC*

Španělsko nevzdává boj za život. Obhájci života neustoupí návrhu nové propopratové legislativy. 7. března se bude konat velký pochod pro život. Je důležitý zvláště proto, že Španělsko předseda Evropské unii. Účastníci budou požadovat referendum o ochraně života. Pochod doprovodí hudba a performance mladých lidí. Zúčastní se iniciativy pro život jak ze samotného Španělska, tak ze zahraničí.

2. 02. 2010, *SIR, RC*

Španělsko: Školská rada v Katalánsku rozhodla o tom, že vánoční a velikonoční prázdniny budou nahrazeny termíny „zimní“ a „jarní“ prázdniny. Dodejme, že tak tomu bylo i u nás za komunistického režimu.

Nasz Dziennik 5. 11. 2009

Paříž: Pochod pro život. 20000 lidí se zúčastnilo letošního Pochodu pro život v Paříži: přítomno bylo mnoho rodin a mladých lidí. Hesla vyzývala k ochraně života a k prosazení příslušných zákonů. Lidé nesli také velký nápis proti pokusům na embryích. Pochod podpořila řada spolků a katolické diecéze. Promluvila zástupkyně „Křesťanských demokratů pro život“ z Německa. Den pochodu, 17. leden, byl letos 35. výročí legalizace potratů ve Francii. Od prvního pochodu, který se konal v roce 2005, se pochod stal důležitým

setkáním obránců života. Kromě Němců přijeli také Italové, Španělé, Britové, Nizozemci, Poláci, Švýcaři a Rumuni.

24. 01. 2010, *Kathnet, RC*

Německo: Zastánci potratů demonstrovali 26. 9. loňského roku v Berlíně za totální uvolnění interrupcí na celém světě. Při té příležitosti shazovali do řeky Sprévy kříže a pálili bible. Někteří média připomínají analogii k nacistickému pálení „zakázaných“ knih ve 30. letech.

kreuz.net 22. 11. 2009

Itálie: Katoličtí lékárníci nesmějí být nuceni proti svému svědomí prodávat antikoncepční prostředky. Jejich právo musí respektovat také stát a je třeba k tomu vytvořit potřebnou legislativu. Prohlásil to sekretář Italské biskupské konference mons. Mariano Crociata u příležitosti Kongresu italských lékárníků v Římě.

Information FMG 98/2009

Dominikánská republika: 162členný parlament dne 17. 9. odhlasoval většinou 127 hlasů bezvýjimečný zákaz potratů jako součást ústavy státu. Dominikánská republika je katolickou zemí.

kath.net 14. 11. 2009

Eutanazie v Nizozemí se šíří. Organizace monitorující eutanazii hlásí nárůst „milosrdného zabíjení“ v roce 2009. Zpráva byla zveřejněna v Dutch News. Asistované sebevraždy se přitom do oficiálních čísel o eutanazii nezahrnují. Další kategorií jsou umrcení „bez výslovného souhlasu“. „Koalice pro prevenci eutanazie“ vyjadřuje překvapení nad tím, kolik lidí s postižením je nuceno do eutanazie na základě představy, že život s postižením je utrpení.

12. 01. 2010, *LifeSite News, RC*

Polsko: Polští biskupové varovali politiky katolického vyznání, že riskují exkomunikaci, když budou aktivně podporovat nebo pasivně akceptovat potraty. Je to uvedeno ve 100stránkové brožuře, určené politikům, pod názvem „Sloužit pravdě o manželství a rodině“.

Information FMG 98/2009

Papež: Zákony států musejí vycházet z přirozeného práva. Zákony, které pomíjejí ochranu lidského života, urážejí lidskou důstojnost, zdůraznil papež při generální audienci, kdy mluvil o církevním učiteli Janu ze Salisburý. Papež varoval před lehkomyšlnými společenskými experimenty: zákony států musejí vycházet z univerzálního přirozeného práva. Zákony, které povolují potraty a eutanazii, které relativizují manželství jako svazek muže a ženy, nejsou spravedlivé. Papež varoval před diktaturou relativismu, jež nic nepovažuje za definitivní a za jediné měřítko považuje vlastní Já.

16. 12. 2009, *Kathnet, VIS, RC*

ZPRÁVY

USA: Podle zprávy FBI vzrostl v minulém roce o jednu čtvrtinu počet násilných útoků proti katolíkům kvůli jejich vyznání. Bill Donohue, prezident katolické Ligy na obranu náboženských a občanských práv, k tomu dodal, že hlavní příčinou je katolická nauka o potratech a homosexualitě.

ND 28. 11. 2009

Malajsie: „Křesťané se modlí a nereagují na provokace,“ řekl arcibiskup Kuala Lumpur Murphy Pakiam. Reagoval tak na útoky na křesťanské kostely, k nimž došlo 8. a 9. ledna. Zdůraznil, že takové útoky jsou v Malajsií raritou. „Situační je nyní pod kontrolou a policie násilné útoky zastavila,“ řekl arcibiskup. „Křesťané se modlí a zůstávají v klidu; nebudou se mstít.“ V Malajsií je islám státním náboženstvím, ale ústava zaručuje svobodu bohoslužby pro jiné náboženské komunity. Islám vyznává 50 % z 28 milionů obyvatel. Křesťanů je 8 %, z toho 900 000 katolíků.

12. 01. 2010, Fides

Polsko: Katolické sdružení mládeže v Białystoku zorganizovalo sympozium o nebezpečí magie v současném světě. Spiritismus, astrologie, horoskopy, věštby, amulety... to všechno je produktem zlého ducha a vede ke svázanosti, sebevraždám a šílenství.

Nasz Dziennik 23. 11. 2009

Indie: 6 tisíc křesťanů v indickém městě Thane bylo pod hrozbou mučení a smrti donuceno ke konverzi k hinduismu. Pachatelem byla skupina Marandy Maharadži.

ND 31. 10. 2009

USA: Nejvyšší soud USA zamítl žalobu Brittany McCoulové, která r. 2006 při slavnosti ukončení školního roku na střední škole v Las Vegas mluvila jako zástupkyně studentů a citovala Nový zákon. Vedení školy jí vypnulo mikrofon a nedovolilo projev dokončit. Podle výroku Nejvyššího soudu prý jednala škola správně.

ND 18. 11. 2009

Evropská unie: Parlamentní shromáždění Rady Evropy připravilo rezoluci, již navrhla švédská socialistická europoslankyně Carina Haeggová. Ta vyzývá evropské státy k zákonnému znemožnění práva zdravotníků odmítnout provádět potraty nebo se na nich spolupodílet z důvodů svědomí. To se má týkat nejen jednotlivců, ale i institucí. Bude-li tento požadavek prosazen, octnou se katolické nemocnice v nebezpečí likvidace, neboť potrat pro ně nepřipadá v úvahu.

ND 26. 11. 2009

Vatikán: Ve Vatikáně zemřel významný historik, jezuita Pierre Blet. Stal se známým tím, že vydal edici dokumentů vztahujících se k pontifikátu papeže Pia XII.

Ty jednoznačně dokazují hrdinské nasazení tohoto papeže na obranu Židů před hitlerovským holocaustem, především po obsazení Říma německými nacisty r. 1943. Otec Blet krátce před svou smrtí poskytl internetovému magazínu *kreuz.net* rozhovor, v němž uvedl, že Pius XII. všechno své osobní jmění věnoval ve prospěch ohrožených Židů.

kreuz.net 3. 12. 2009

Bývalý ředitel vatikánské observatoře vyznamenán. Americká astronomická observatoř poctila jezuitu P. George V. Coynea cenou George Van Biesbroecka. Odměnila ho tak za to, že vybudoval letní školu pro mladé astronomy, sponzorovanou Vatikánem: ta má povzbudit diskuse o styčných plochách náboženství a přírodních věd. Každoročně tak přichází 25 postgraduálních studentů do observatoře v Castel Gandolfo, aby zde strávili dva měsíce intenzivním výzkumem. P. Coyne jako bývalý ředitel observatoře získává fondy na práci církevního týmu dvanácti astronomů. K udělení ceny řekl, že pro něho znamená mnoho, protože uznává vatikánskou observatoř jako výzkumný institut. Od roku 1986 uvítala letní škola studenty ze 60 národů, kteří ze dvou třetin pocházeli z rozvojových zemí. Další naší iniciativou je dialog mezi přírodní vědou a náboženstvím, řekl P. Coyne. Náš tým je charakteristický tím, že jsme jednak profesionální astronomové, ale současně jako jezuité jsme vyškolení ve filozofii a teologii.

5. 01. 2010, CNS, RC

Vatikán: Papež o souladu rozumu a víry. Na svátek Zjevení Páně sloužil Benedikt XVI. ve svatopetrské bazilice slavnostní mši s gregoriánským chorálem. V kázání mj. řekl, že věda sama nestačí na pochopení skutečnosti, jehož lze dosáhnout pouze harmonií rozumového poznání a víry, vědy a zjevení. „těchto dvou světél, jež vedla cestu Mágů: ti byli jak moudří, tak otevření Božím tajemství“. „Mágové měli dar pokory a schopnost naslouchat, byli skutečnými hledači pravdy, kteří uznali a oslavili Vykupitele v Betlémě. (...) Objevili novou tvář Boží a nové království – království lásky.“

8. 01. 2010, EWTN, RC

Německo: Křesťané pomáhají židům. Židovská komunita v Osnabrücku významně vzrostla poté, co do ní přišli židé z východní Evropy. Potřebuje proto rozšířit synagogu a pomocné prostory. Katolíci diecéze Osnabrück a evangelikálové žijící v oblasti proto mezi sebou sebrali 33 000 eur, které židovské komunitě předali. Vikář Hermann Wieh řekl, že při této sbírce dávali lidé významně více než obvykle. Na dobu rekonstrukce – půl druhého roku – dala diecéze k dispozici židům své vlastní prostory v centru města.

12. 02. 2010, SIR

OBSAH

Ježíš	1
Hrdina Boží svatý Antonín z Padovy (19)	2
Chťít to, co chce Bůh	5
Obsluhoval mne papež sv. Pius X.	6
Vzpoua a odpuštění	8
Panna Maria v životě prvotní církve	9
Svatá Anežka Česká.	10
Příběh svědomí aneb odepřená almužna.	12
Křesťanství mění tvář společnosti	14
Byl jsem svobodným zednářem	16
Komu vadí kříž ve škole?	18
Modlitba ke sv. Kříži	19
Antikatolicismus španělské vlády	20
Skandální Nobelova cena!	21
Modlitba papeže Jana Pavla II. k Panně Marii	22
Nejnovější poznatky o turínském plátnu.	23
Hledání důvěry	24
Rok kněží	26
Příběh stromů	27
Poděkování	28
Zprávy	30

Immaculata – Neposkvrněná
(dvouměsíčník) 1/2010, ročník XVIII.
ISSN 1210-5732

S církevním schválením brněnského biskupa Mons. Vojtěcha Cikrleho
č. j. 868/94 ze dne 4. dubna 1994.

Registrační značka: MK ČR E 6202.

Vydává: Konvent minoritů v Brně.

Nakladatelství:

Konvent minoritů v Brně.

Redakce si vyhrazuje právo měnit nadpisy a zkracovat příspěvky. Nevyžádané rukopisy se nevracejí.

Bankovní spojení: Commerzbank AG,
číslo konta: 50013424/6200

Bezhotovostní platby **vždy** opatřete var. symbolem uvedeným na adresním štítku.

Výrobní náklady jsou 18 Kč/1 výtisk. Příspěvky na rok 2010: Dobrovolné dary.

Tyto je možno zasílat na adresu redakce:

Konvent minoritů v Brně

Minoritská 1, 602 00 Brno

E-mail: immaculata@minorite.cz; tel.: 542 215 600

Čtenáři ze Slovenska

mohou posílat předplatné na adresu:

Kláštór Minoritov, Košická 2, 054 01 Levoča

<http://immaculata.minorite.cz>

Poštovní poukázku typu A s poznámkou „Příspěvek na Immaculatu“ v rubrice „Zpráva pro příjemce“ nebo převodem na účet 50013424/6200 s variabilním symbolem, který najdete na Vašem adresním štítku (podle tohoto údaje poznáme, kdo nám příspěvek poslal). Dle našich finančních možností budeme posílat náš časopis i těm, kdo nemohou poslat žádný příspěvek a o časopis si požádají. Z důvodu nečitelnosti adres nemůžeme mnohdy Vaši korespondenci vyřídít. **Prosíme Vás proto o čitelné psaní.** Děkujeme. **Zprávy týkající se změny v distribuci časopisu posílejte na adresu redakce v Brně, nikoli na adresu distributora.** Stále čtenáře prosíme, aby při poštovním styku s námi uváděli svůj variabilní symbol nebo aby nám poslali svůj adresní lístek, který obdrželi spolu s naším časopisem.

Všem dobrodincům, kteří přispěli finančním darem na krytí výrobních nákladů, vyjadřujeme srdečné Pán Bůh zaplať.

Prosíme všechny čtenáře našeho časopisu, aby jej zapůjčili také svým přátelům a známým, a takto umožnili Neposkvrněné získávat srdce lidí pro Ježíše.

RYTÍŘSTVO NEPOSKVRNĚNÉ

Hnutí, jehož členové se snaží o obrácení hříšníků a těch, kdo ještě nepoznali Krista, zvláště o obrácení nepřátel církve, o jednotu křesťanů a o posvěcení všech pod ochranou a prostřednictvím Neposkvrněné.

PODMÍNKY:

1. Odevzdat se úplně Neposkvrněné. Stát se nástrojem v Jejích mateřských rukou.
2. Nosit zázračnou medailku.
3. Zapsat se do knihy Rytířstva v sídle kanonicky ustanoveném.

PROSTŘEDKY:

1. Denně se modlit střelnou modlitbu k Neposkvrněné: „Ó Maria, bez hříchu počatá, oroduj za nás, kteří se k Tobě utíkáme, i za všechny, kteří se k Tobě neutíkají, a zvláště za nepřátele církve svaté a za ty, kdo jsou Ti svěření.“
2. Využívat pro Neposkvrněnou všechny morálně dobré prostředky, jaké dovoluje stav, podmínky a okolnosti. Neúčinnější prostředky jsou – modlitba, pokání a svědectví křesťanského života.
3. Doporučuje se šíření zázračné medailky Neposkvrněné.

* * * **Národní centrum MI, Minoritská 1, 602 00 Brno * * ***

Dolorosa

Ten obraz vždycky jímá duši mou,
jenž na stěně pod křížem zavěšený:
tvář Matky Boží značí bolestnou,
jak na plátno ji vnesl Quido Reni.

Ze tváře té jak velký mluví žal
a v zraku tom co truchlivého bolu!
Ke kříži zří, kdy Syn jí dokonal,
jenž hlavu svou zas k Matce kloní dolů.

Tak vždycky jest! – Kdo v žití znaveném
v svém bolu vzhůru k dřevu hledí – kříži,
vždy s rozpjatým se setká ramenem,
vždy k němu Kristus shora dolů shlíží!

Antonín Bulant

Ukřižování,

Rogier van der Weyden,
Staatliche Museen, Berlin

Pochod pro život

sobota 20. března

Celý program bude probíhat v areálu kláštera
bratří dominikánů u sv. Jiljí v Praze:

- 9.00–11.00** **Konference „Pasti umělého oplození“**
(přednášející:
Mons. Andreas Laun, světící biskup salcburský;
P. Vít Zatloukal, Sekce pro mládež ČBK;
MUDr. Mário Šmehil, gynekolog;
Mgr. Radim Ucháč, HPŽ ČR)
- 13.00–14.00** **Mše svatá**
- 14.15–16.00** **Pochod pro život 2010**

Na účast na konferenci je nutná registrace předem.
Blíže informace na <http://prolife.cz>.